Nr. 12

(203)
Anul XX
IUNIE 1967

NICOLAE GÎJU

CEL MAI BUN „COCOȘ" DIN EUROPA

Foto: Ionel DAVID

OTBAL RAPID-campioană (paginile 10-11)

UGBI SELECȚIA SĂ VIZEZE

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ROMA A REAFIRMAT BOXUL ROMÂNESC

Boxerii români au obținut un frumos succes la «europenele» de la Roma, anunțînd, se pare, «vremuri mai bune» pentru sportul cu mănuși din țara noastră. O medalie europeană de aur, alta de argint și patru de bronz reprezintă cea mai bună «recoltă» obținută vreodată de noi la campionatele europene. În speranța că toate acestea sînt doar un început de reafirmare a boxului, sport cu veche tradiție în România, le urăm sportivilor noștri noi succese de prestigiu internațional.

Nicolae Gîju pe treapta cea mai înaltă a podiumului învingătorilor. În dreapta Rascher (R.F.G.), în stînga Savov (Bulgaria) și Pieracci (Italia).

NICOLAE GÎJU (aur)

Clubul — Steaua; antrenori: Ion Chiriac și Marcu Spacov
Vîrsta — 23 de ani
Profesia — Electrician
Debut pugilistic — 1961, la Craiova, cu antrenorul George Duduleanu
Drumul spre medalie — b.p. Papp (Ungaria), b.p. Galazka (Polonia), b.p. Pieracci (Italia), b.p. Rascher (R.F.G.)

NICOLAE GÎJU
cel mai bun „cocoș" din Europa

Cu patru ani în urmă, cînd l-am văzut pentru prima dată în sala de antrenament a clubului Steaua, nici prin gînd nu mi-a trecut că voi avea prilejul să scriu vreodată despre el ca despre cel mai bun «cocoș» din Europa.

Venit de la Craiova în Capitală, și dintr-o dată la o echipă puternică (Steaua), Nicolae Gîju mi s-a părut de-a dreptul speriat printre boxerii «cu nume» ai clubului militar. Fizicul său nu atrăgea în mod deosebit atenția. Era ceva obișnuit. Un singur lucru am reținut atunci: **ochii.** Porneau din ei priviri inteligente, ușor ironice, care încercau parcă să ascundă un gînd: «**Bănuiesc eu cam ce credeți despre Nicolae din Craiova, dar veți vedea mai tîrziu...**» Toate acestea se întîmplau prin 1963.

De atunci n-au trecut decît patru ani și Nicolae Gîju s-a instalat cu autoritate în fruntea clasamentului «cocoșilor» din Europa.

Succesele rapide obținute în competițiile interne și internaționale, într-un timp relativ scurt, nu l-au făcut să-și piardă capul. Dimpotrivă. L-au stimulat spre o muncă mai conștiincioasă, cu ajutorul căreia a reușit, acum la Roma, să-și depășească categoric toți adversarii.

Primul om care a remarcat talentul campionului nostru a fost antrenorul George Duduleanu de la uzinele Electroputere din Craiova. El l-a convins pe electricianul [illegible]

mingea de fotbal. În anul 1961, însă, Gîju s-a decis să semneze... contractul cu sacul de antrenament al boxerilor. Avea 18 ani cînd a început să învețe «meșteșugul» directelor, croșeelor și al eschivelor. Spre satisfacția antrenorului, Gîju a înțeles repede că acest sport al forței și curajului solicită inteligența tot atît de mult ca și efortul mușchilor.

Astfel se explică faptul că stilul lui Nicolae Gîju se bazează pe tehnică și pe tactică mult mai mult decît pe forță. Gîju este posesorul unui excepțional joc de picioare și al unei variate game de eschive. A învățat toate acestea în sala de la Craiova și le-a perfecționat apoi, începînd din anul 1963, la clubul Steaua, cu antrenorii Chiriac. Fiat și Spacov.

Începînd boxul abia la vîrsta de 18 ani. Gîju nu a boxat niciodată în competițiile juniorilor. Cu toate acestea, astăzi, la 23 de ani, are un palmares destul de frumos: 170 de meciuri susținute (158 de victorii, 10 înfrîngeri și 2 partide egale), 2 titluri de campion republican (1965 și 1966), o medalie de bronz la campionatele europene de la Berlin (1965), o alta de aur cucerită de curînd la «europenele» de la Roma, ca să nu mai vorbim de numeroasele victorii în întîlniri internaționale.

Proaspătul campion european ne-a declarat la sosirea în țară că visul său este acum cucerirea unei medalii olimpice. Una ...preolimpică (de aur) a obținut acum doi ani în Mexic.

Cunoscîndu-i posibilitățile, ambiția și pasiunea cu care se pregătește, avem toate motivele să credem că dorința lui de a cuceri o medalie olimpică are toate șansele să devină realitate. Poate chiar o realitate

Ciucă (nr. 181) evită un atac al boxerului turc Yadigar, în fața căruia a obținut victoria la puncte.

Foto: **AUREL NEAGU**

CONSTANTIN CIUCĂ

(argint)

Clubul — Steaua; antrenori: Ion Chiriac și Marcu Spacov
Vîrsta — 25 de ani
Profesia — Strungar
Debut pugilistic — 1956, la Reșița, cu antrenorul Petre Pop.
Drumul spre medalie — b.p. Huppen (Olanda), b.p. Cybinski (R.D.G.), b.p. Yadigar (Turcia). A fost învins la puncte de campionul european Skrzypczak (Polonia).

ION HODOȘAN

(bronz)

Clubul — Dinamo Craiova; antrenor: Aleonte Ciocan
Vîrsta — 21 de ani
Profesia — Sudor
Debut pugilistic — 1961, la Reșița, cu antrenorul Petre Pop
Drumul spre medalie — b.ab. Tamulis (URSS), b.p. Scano (Italia). A fost învins de campionul european Nemecek (Cehoslovacia).

ION COVACI

(bronz)

Clubul — Dinamo București; antrenori: Constantin Nour și Constantin Dumitrescu
Vîrsta — 22 de ani
Profesia — Lăcătuș
Debut pugilistic — 1957, la Brăila, cu antrenorul Ciocan
Drumul spre medalie — b.p. Gheorghiev (Bulgaria), b.p. Edwards (Anglia), b.p. Todorovici (Iugoslavia). A fost învins de campionul european Agheev (URSS).

GHEORGHE CHIVĂR

(bronz)

Clubul — Steaua; antrenori: Ion Chiriac și Marcu Spacov
Vîrsta — 21 de ani
Profesia — Trefilator
Debut pugilistic — 1958, la Cîmpia Turzii, cu antrenorul Vasile Tătaru
Drumul spre medalie — b.p. Jensen (Danemarca), b.p. Hornig (R.F.G.). A fost învins de campionul european Casati (Italia).

ION MONEA

(bronz)

Clubul — Dinamo București; antrenori: Constantin Nour și Constantin Dumitrescu
Vîrsta — 27 de ani
Profesia — Funcționar
Debut pugilistic — 1957, la București, cu actualul antrenor federal Traian Ogrinjanu
Drumul spre medalie — b.p. Dragan (Polonia), b.p. Kapin (Cehoslovacia). A fost învins de campionul

SELECȚIA SĂ VIZEZE TOATE CLUBURILE!

Așadar am învins pe rînd Italia și Portugalia. Și încă la scoruri foarte mari (24—3, respectiv 49—6), care de fapt ne scutesc de comentarii. Vorba latinească **«ex nihilo nihil»** (din nimic — nimic). Prilej totuși pentru unii (neștiutori sau interesați) să cînte osanale federației de rugbi. Pentru a nu ne acoperi de ridicol nu ne vom asocia însă corului lor. Avînd în vedere slăbiciunea adversarilor, dacă am lăuda peste măsură aceste succese facile înseamnă că am abandona linia obiectivității, principialității, că am înceta de a fi realiști. În aceste condițiuni, locul II în seria întîia europeană a «Cupei națiunilor» nu spune firește mare lucru. Nu trebuie de fel să ne luăm după aparențe pentru că ele pot fi înșelătoare și, mai tîrziu, usturătoare chiar. Rugbiștii români au posibilități mari. Au dovedit lucrul acesta și acum cîțiva ani, cînd îi înfrîngeau pe cei mai tari, pe francezi și pe englezi. De aceea, doar rezultate asemănătoare ne pot trezi entuziasmul.

Și acum să revenim la un subiect atît de controversat și discutat: SELECȚIA, care ne doare atît. Cum s-a făcut selecția, ce gen de trialuri au stat la baza alcătuirii actualei echipe reprezentative, ce criterii au avut la îndemînă selecționerii, am arătat într-unul din articolele trecute publicate de revista noastră sub titlul «PLEDOARIE PENTRU O NAȚIONALĂ CU ADEVĂRAT REPREZENTATIVĂ». Am apreciat atunci (și revenim acum asupra acestei aprecieri) că selecția pentru echipa națională a fost **greșită, superficială**. Că ea nu viza viitorul, perspectivele, **că a fost vorba de o selecție «clubistă»**: 11 jucători de la Grivița Roșie, dintr-un foc consacrați titulari. Trebuie să recunoaștem că proporția e oricum exagerată, avînd în vedere că echipa Grivița Roșie — deși fruntașă — nu s-a detașat chiar într-atît, într-un campionat, mai echilibrat ca oricînd, încît să merite o asemenea «cinste». Nici un titular de la Steaua (!), multiplă campioană, care a terminat anul trecut pe locul secund în clasament, în imediata apropiere a Griviței Roșii, cu mulți jucători valoroși. Și doar un singur reprezentant al cluburilor provinciale (Florescu de la Rulmentul Bîrlad)! Ni se pare că avem de-a face cu o proporție extrem de nejustă. Ne întrebăm, pe bună dreptate, ce fel de «selecție» o mai fi fost și asta? Cum se poate numi o echipă astfel «alcătuită» națională? Să nu fie oare în provincie sau în celelalte cluburi bucureștene jucători de valoare, care să merite cinstea de a îmbrăca tricourile naționale? **Noi credem că sînt!** Dar, din păcate, ei nu sînt încercați sau sînt imediat «respinși» pe diferite motive. De ce?

Pentru că doi dintre antrenorii echipei reprezentative — Viorel Moraru și Dumitru Manoileanu — sînt (ați ghicit desigur!) chiar antrenorii... Griviței Roșii. Nu putem avea din partea lor, deci, prea mari pretenții de obiectivitate. Mai este apoi așa-zisul coordonator al lotului, antrenorul federal Alexandru Teofilovici, pe care-l presupuneam mai «neutru». Dar el se preface a nu vedea ceea ce pentru alții apare drept o evidență. Sau poate că nu cunoaște situația și valoarea jucătorilor din provincie? Nici n-ar fi de mirare, avînd în vedere că el nu prea se duce prin țară fiind mult prea ocupat cu deplasările în străinătate. Și atunci, ce pretenții să avem? Cum să facă o selecție judicioasă, cînd el abia cunoaște jucătorii? I-am pune chiar o întrebare cu tîlc tov. Teofilovici: **cîte zile-deplasare (în muncă de îndrumare și control) a petrecut el anul acesta în țară** — măcar în orașele cu echipe în categoria A — **și cîte în străinătate?** Noi apreciem — și credem că nu greșim — afirmînd că zilele în care s-a aflat peste hotare le **depășesc** pe cele petrecute prin orașele de provincie din țară.

În acest context, **considerăm că este urgent necesară crearea unei** COMISII DE SELECȚIE, **alcătuită din specialiști competenți, care au dovedit de-a lungul anilor dragoste pentru balonul oval și obiectivitate, dintre acei oameni nelegați de interesele vreunui club, care să îndrepte lucrurile. Este necesară organizarea unui NOU TRIAL, pentru a se relansa ideea unei selecții obiective, în care o formație bucureșteană să fie opusă unei reprezentative a cluburilor provinciale. Cei mai buni să fie apoi reținuți pentru a alcătui echipa națională.** Numai în felul acesta selecția va fi cu adevărat serioasă (așa se procedează, de altfel, și în Franța, și în țările din insulele britanice, adică tocmai acolo unde rugbiul este cel mai dezvoltat). **Sperăm că propunerile noastre nu vor fi ignorate la infinit.** Este importantă luarea unei asemenea măsuri, avînd în vedere programul viitor al naționalei noastre, care prevede un joc cu Polonia (2 iulie), un turneu în insula Madagascar (în septembrie), partide cu echipele naționale ale Cehoslovaciei și R.F. a Germaniei (ambele în noiembrie) și, mai ales, importanta confruntare anuală cu Franța (din decembrie, de la Nantes). Ar fi de dorit ca în vederea acestor meciuri (primele în special) să fie formată **o selecționată tînără, de perspectivă, care să fie rodată în aceste jocuri relativ ușoare. Dar infuzia de tineret, selecția, trebuie să vizeze toate cluburile, toate direcțiile.**

Nu facem — repetăm — această discuție de dragul discuției, ci doar din dorința de a scoate adevărul la lumină. Nu vrem să așteptăm vreo înfrîngere pentru a face propuneri tîrzii. Preferăm să le facem din timp; așa e mai onest. Dorim nespus ca echipa noastră națională de rugbi să-și recapete strălucirea din trecut și valoarea pe care iubitorii balonului oval o așteaptă de la ea.

D. CALLIMACHI

O EXCEPȚIONALĂ PERFORMANȚĂ A RUGBIȘTILOR DINAMOVIȘTI

Cine ar fi crezut? Poate, nici cei mai optimiști suporteri, Și totuși victorie! Și ce victorie — excepțională — de o claritate fără posibilitate de contestare. O victorie, desigur, a voinței, a elanului, a curajului, dar și a valorii. O victorie a jocului modern, deschis, a ofensivei. Pentru că în acest scor de 18—0 se ascund trei încercări transformate — una mai frumoasă, mai senzațională, ca alta — și o lovitură de pedeapsă.

Rugbiștii dinamoviști au revalorificat în chip magistral spiritul rugbiului ofensiv. **Vasăzică se poate! Ofensiva, mult așteptatul joc ofensiv a dat rezultate. Unde se vede că eforturile și acumulările de ani de zile nu au fost zadarnice; ele au rodit din plin.**

Bravo, celor 15 «eroi» dinamoviști, care după A.S. Beziers (11—3 cu Grivița Roșie în 1962), Grivița Roșie (10—0 cu Stade Montois, în 1964), au cucerit cea de a TREIA CUPĂ A CAMPIONILOR EUROPENI. **Jucînd în singura manieră posibilă — pentru a întoarce un rezultat defavorabil — așa cum doream din toată inima: în atac permanent, din primul și pînă în ultimul minut, dinamoviștii au învins net, la toate capitolele, una dintre cele mai puternice echipe de club din lume cu șase internaționali francezi și unul italian, binecunoscuți în lumea rugbiului.**

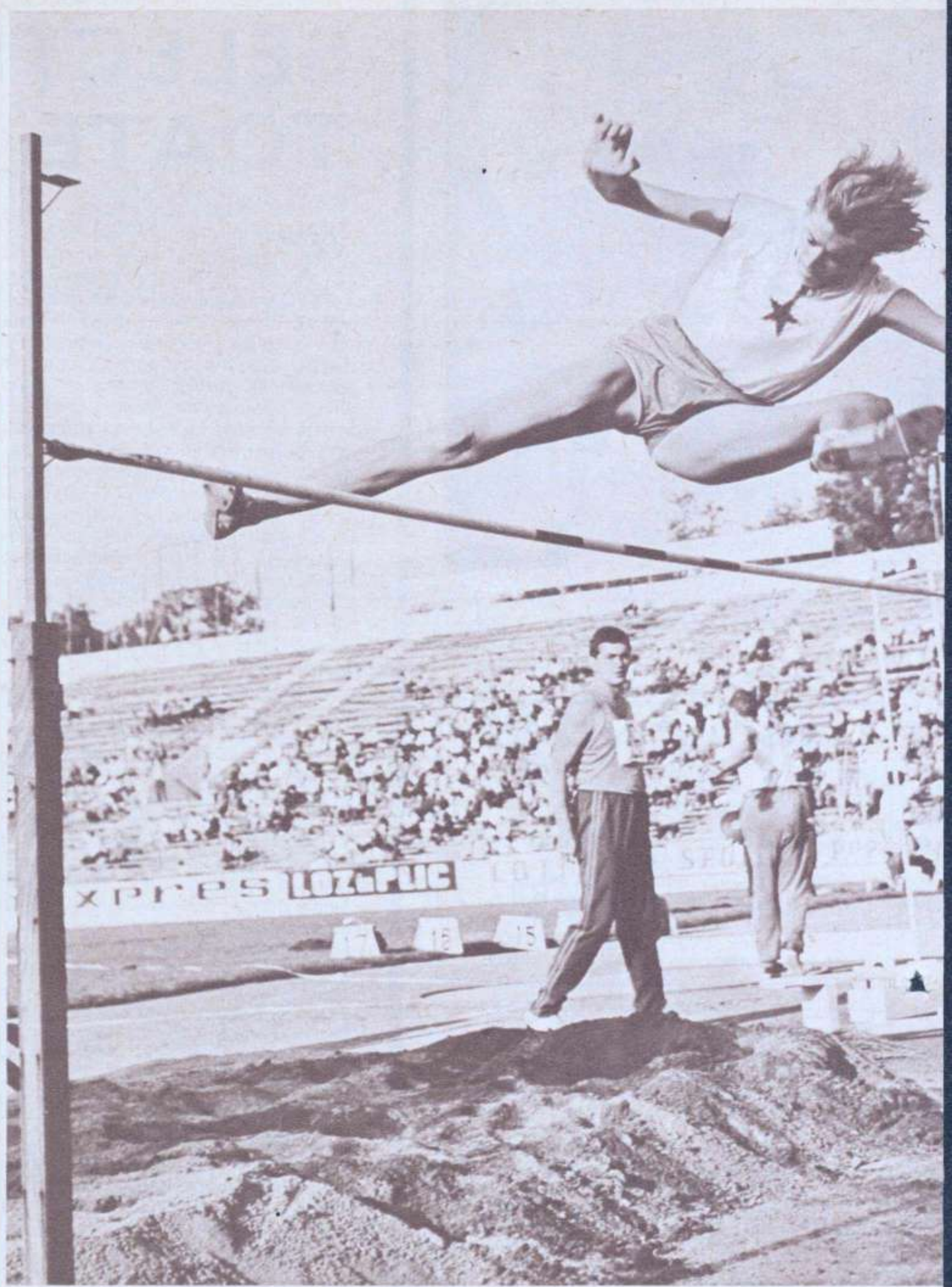
Bravo și antrenorului DUMITRU IONESCU, **care primește astfel o strălucită răsplată a unei strădanii de ani, cu atît mai lăudabilă, cu cît a fost dedicată rugbiului ofensiv.**

Bravo, în sfîrșit, rugbiului românesc care și-a probat, o dată în plus, tăria și eficacitatea.

Acesta-i de fapt rugbiul care ne place.

D. C.

P.S. Apropo, pentru că-i vorba de Cupa campionilor europeni, a surprins neplăcut faptul că invidiatul trofeu nu a fost înmînat învingătorilor la teren, în chip festiv, în văzul spectatorilor, imediat după joc. S-ar fi dat momentului victoriei un caracter și mai înălțător. Cupa campionilor europeni — trofeu transmisibil — nu se afla, de fapt, prea departe: ci în vitrina echipei Grivița Roșie, ultima

Iolanda Balaș (Steaua) recordmana lumii la săritura în înălțime (1,91 m).

STEAUA anul XX

Sportivi mai vechi și mai noi, antrenori ai clubului Steaua și suporteri din întreaga țară au sărbătorit zilele acestea 20 de ani de la înființarea clubului lor. 20 de ani de activitate sportivă neîntreruptă, 20 de ani în care sportivii militari au obținut pentru culorile clubului și ale patriei succese de mare prestigiu internațional.

Dacă cineva se va încumeta să scrie vreodată o istorie a sportului românesc, cu siguranță că unul dintre capitolele importante va fi rezervat clubului Steaua. Bilanțul celor două decenii de activitate este impresionant. Sportivii militari au cucerit în acest răstimp 1 434 de titluri de campioni ai țării, stabilind peste 1 000 de recorduri. Numele multora dintre ei sînt cunoscute pe întreg globul. Iolanda Balaș, de exemplu, a primit din Australia un plic pe care scria doar «Iolanda Balaș, Europa». Faptul nu a surprins pe nimeni. Plicul a ajuns la destinație.

...Au trecut 20 de ani din vara anului 1947, cînd a fost înființată «Asociația sportivă Armata București», nucleul puternicului club de astăzi. Doar cu 5 secții pe ramură de sport — fotbal, atletism, box, scrimă, tenis — militarii au luat un start destul de modest. Dar anii au trecut și numărul secțiilor și al sportivilor a crescut. Astăzi, «Steaua» are 22 de secții pe ramură de sport, 80 de antrenori și tehnicieni, 1 348 de sportivi, dintre care 533 de seniori și 815 juniori și copii. O adevărată forță sportivă.

Revista SPORT își aduce omagiul la aniversarea clubului Steaua, oferind cititorilor un colier în exclusivitate de aur, format din medaliile cucerite de către sportivii militari

INTERVIUL nostru

CONSTANTIN

„Fotbalul se învață toată viața“

O convorbire cu maestrul emerit al sportului CONSTANTIN e întotdeauna o plăcere pentru reporter. Constantin n-are nimic din morga vedetei travestite în... specialist, dar nici acea «suplețe» a jucătorului tînăr, gata să accepte părerile reporterului, din dorința comodă de a-i fi pe plac. Constantin este un om care trăiește fotbalul cu toate fibrele sale. Iată de ce cuvîntul interviu nu-și are, de fapt, sensul. E vorba mai curînd de un schimb de păreri la modul «ce mai faci, Costică?», în care renunți din capul locului la toate întrebările pregătite...

Deci...

Rep: **Ce mai faci, Costică?**

C: Adun păreri de rău.

R: **De ce?**

C: Îmi pare rău că acum zece ani nu se juca atît cît se joacă acum. Cu frecvența de astăzi aș fi adunat și eu 50 de selecții în echipa națională.

R.: **Cum te simți în joc?**

C.: Mai greu.

R.: **Anii?**

C.: Nu-i vorba de asta, Ci de cu totul altceva. Azi e mai grea lupta cu tribuna. Acum zece ani eram aplaudat pentru cele opt pase bune din zece. Astăzi, în schimb, sînt «pedepsit» pentru celelalte două. Dar nu-i cu supărare. Tribuna ne urcă, tribuna ne coboară. Fără ea sîntem zero. Totul e să fii înțelept și să-ți dai seama că e normal să se întîmple așa. Mi se pare ciudat, însă, că ziariștii se lasă furați și ei, uneori, ca suporterii.

R.: **La cine te referi?**

C.: La cei cu Dan Coe, de pildă. Sau la pusul «sării pe rană». Dan e un excelent fundaș. Cu calitățile lui ar fi putut juca 10 ani neîntrerupți în «națională». A fost multă vreme «idolul» tribunelor. Și ăsta e un lucru imens. Dar a greșit, supraevaluîndu-se. Spectatorii au fost derutați, dar ziariștii au făcut din asta un *caz*. Și nu era... cazul. Sînt convins, însă, că Dan va reveni în prima linie, chiar și cu handicapul cu care l-au încărcat unii cronicari.

R.: **Ce zici de celălalt «caz» — Voinea?**

C.: Ar trebui, poate, să-l flatez pe golgheterul campionatului, dar prefer să-i fiu prieten. Voinea mătate de oră pe zi șutului *gîndit* la poartă, ar fi cel mai bun înaintaș central al nostru. Într-o zi l-am urmărit o jumătate de oră și mi-am dat seama cît de puțin e lucrat șutul lui la poartă. Voinea — dacă e posibil așa ceva! — nu știe cînd să «pună» exteriorul, cînd să «pună» latul... Și asta numai și numai pentru că nu se supune — hai să zicem — măcar unei suite de 20 de antrenamente speciale, de pe urma cărora s-ar convinge, în sfîrșit, că totul se poate repara.

R.: **Crezi că nu-i tîrziu?**

C.: Nici pe departe. Pun mîna-n foc pentru asta. Dar e nevoie de un pic de renunțare.

R.: **Care dintre înaintașii noștri tineri îți plac?**

C.: Încep să sper din nou cu Dumitriu. Spun *din nou* pentru că mi-am pus mari speranțe în Pîrcălab și n-aș putea spune că mi le-a împlinit. Acum e rîndul lui Dumitriu. Vreau să cred că va fi mereu mai combativ și își va mări tot mai mult «zona». În ochii mei, însă, mai are de trecut un mare examen: cel al jocului internațional de răspundere. Sper, de asemenea, ca Dumitriu să nu intre și el pînă la urmă în grupa «artiștilor», care, pînă acum, din cîte cunosc, au întotdeauna trac la greu. De altfel, din această categorie nu face excepție, oricît ți s-ar părea de ciudat, nici Corso. L-am văzut «înotînd» cînd a dat de greu.

R.: **Apropo de Corso. Crezi că marile echipe trăiesc pe valoarea jucătorilor lor?**

C.: Cred că marele lor secret e organizarea formidabilă. Totul se știe, nimic nu se neglijează. Un exemplu mărunt, dar care spune totul: cînd se execută o lovitură liberă de la, să zicem, 20 de metri, totul se desfășoară matematic. Întotdeauna se știe cine trage, întotdeauna se știe cine va primi pasa, întotdeauna demarcările pentru derutare sînt — se simte — bine studiate, întotdeauna, în sfîrșit, se «vede» «schema» perfect studiată. E în toată povestea o dovadă de meserie perfectă... De altfel, plusul de «meserie» al echipelor noastre în ultima vreme se datorează în primul rînd contactului cu «cei mari». Din păcate, meciul cu Elveția ne-a reintrodus într-un tunel din care cercul de lumină al consacrării internaționale e iarăși foarte

C.: Pot progresa.

R.: **Cu condiția...**

C.: Cu condiția de a nu face concesii «meseriei» din nici un punct de vedere. Din păcate, la noi se mai întîmplă ca un jucător să muncească în teren de două ori mai puțin decît vecinul său de compartiment. Așa ceva nu mai e posibil în fotbalul modern. Un timp am avut impresia că la marile echipe jucătorii se împart în «truditori» și «dirijori». Privind în profunzime, însă, îți dai seama că pînă și cei mari se supun efortului, cot la cot cu «cei mici».

La noi, însă, se întîmplă ca jucători de tipul lui Ghergheli să depună «norma internațională de efort», iar alții să adopte deseori pe teren poziția «pe loc, repaus».

R.: **Am vorbit de jucători tineri în general. Vorbește-mi de tinerii de la Steaua.**

C.: Mi-ar fi simplu să dau nume de mari talente. Bineînțeles, dintre cele pe care ochii spectatorilor de A nu le-au văzut încă. Sînt nevoit să mă abțin, însă. Îmi pare rău, dar, din păcate, o simplă pronunțare a unui nume de copil talentat riscă să oprească drumul lui, prin împăunare. Tot ceea ce pot spune e că, în ciuda reducerii efective a terenurilor virane «pentru fotbal», talentele apar mereu, în baza unei legi tainice pe care o știe doar fotbalul... Și, totuși, pentru că nu-mi place să stîrnesc curiozitatea, îți spun că avem doi băieți, hai să zicem pentru jocul de mijloc, care o să-ți amintească foarte curînd de Corso.

R.: **Dă-mi un «vîrf». Acolo-i baiul...**

C.: Aici sînt mai rezervat. E secetă mare. Dacă am avea un Mazzolla sau un Eusebio...

R.: **Ce alegi între Mazzolla și Eusebio?**

C.: Trag spre Mazzolla.

R.: **Și Eusebio?**

C.: E un jucător mare, nici vorbă, dar mai are de partea sa culoarea aceea de abanos, dinții de reclamă și zîmbetul, care îl ajută foarte mult.

R.: **Ești superficial, Costică...**

C.: Nu, nici pe departe. Dar am început să mă gîndesc la secretul succesului. Poate că într-o bună zi am să scriu și eu două vorbe în legătură cu treaba

1

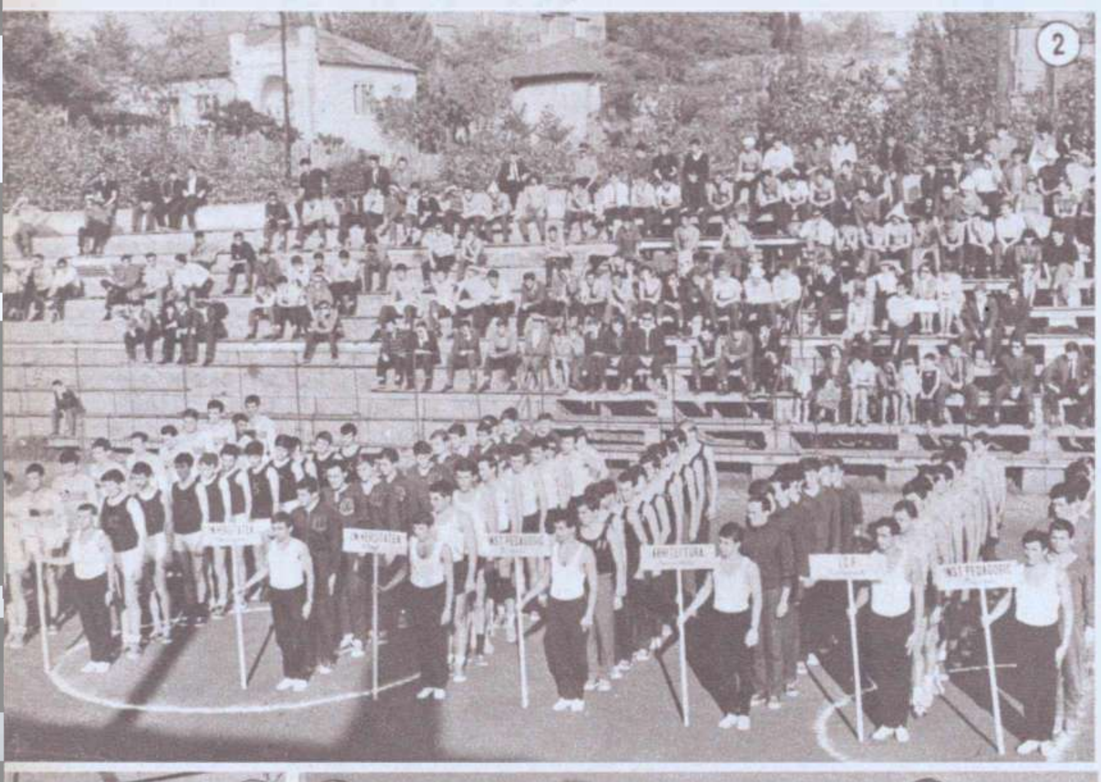
SPORTIVII MERITUOȘI AI „UNIVERSITĂȚII“

Obiectivul aparatului de fotografiat l-am îndreptat de data aceasta asupra studenților sportivi din «dulcele tîrg al Ieșului». În acest străvechi și important centru al culturii românești ființează 6 institute de învățămînt superior, cu 28 de facultăți, în care își desăvîrșesc cunoștințele peste 17 000 de tineri și tinere, viitori medici, ingineri, profesori și cercetători în aproape toate domeniile de activitate cultural-științifică. Și cum tinerețea, indiferent de preocupări, de aspirații și de preferințe extra-școlare, și-a găsit din totdeauna factor comun în dragostea firească către mișcare, către sport, de la această regulă nu a făcut și nu face excepție nici tineretul studios ieșean, care o bună parte din orele libere și le petrece, cu multă satisfacție, fie pe stadion, fie în fața plaselor de volei, a panourilor de baschet sau pe pista de atletism.

Adunarea generală a tuturor suporterilor sportivi din rîndurile studenților are loc de regulă în marele amfiteatru pe care-l constituie stadionul «23 August» din dealul Copoului **(foto 1)**. Aici ei vin să-și încurajeze colegii, pe Ștefănescu, pe Deleanu, pe Stoicescu și pe toți ceilalți tovarăși de suferință în încercările lor de desprindere din «ghearele» retrogradării. Și tot aici, matematicienii, prin diverse artificii de calcul, transpiră în căutarea soluțiilor... salutare.

Un aconto de bucurie l-a adus ieșenilor turneul de calificare la baschet pentru seria studențească, masculină, a categoriei B. Pe terenul principal al bazei sportive Voința s-au aliniat opt formații **(foto 2)**: Universitatea Iași, Institutul pedagogic Tg. Mureș, Universitatea Timișoara, Universitatea Cluj, Institutul pedagogic Brașov, Arhitectura și I.C.F. București și Institutul pedagogic Bacău. Gazdele datorită unui plus de pregătire, demonstrat printre alții, și de către Gh. Olteanu **(foto 3)** au reușit să obțină calificarea. Echipa performeră o puteți vedea în **foto 4**. *(Rîndul de sus, de la stînga la dreapta:* Gh. Luca (antrenor), M. Prescorniță, D. Pavelescu (golgheterul echipei), Gh. Stredie, N. Canamela, C. Ursescu, V. Todirașcu. *Rîndul de jos:* E. Bordeianu, M. Paraschivescu, Al. Charcovschi, I. Anușcăi, Gh. Olteanu).

Clubul sportiv Universitatea Iași a obținut rezultate frumoase și prin reprezentativa sa feminină de gimnastică. La ultimele campionate republicane universitare, elevele profesoarei Ligia Vasilache au cucerit medalia de bronz. În **ilustrația nr. 5** pot fi văzute o parte dintre aceste merituoase gimnaste: Rodica Arudt și Marica Macovei (în prim plan), ultima dintre ele medaliată cu aur la «sol» și cu argint la «paralele», Maria Rușinaru și Elena Mazilu (planul doi). Discutînd cu profesoara Ligia Vasilache, antrenoarea fetelor, aceasta a ținut să menționeze că meritul de a fi realizat unele rezultate mulțumitoare cu echipa pe care o pregătește îi revine și profesoarei Doina Feoldeanu, de la liceul Mihail Eminescu, care a asigurat o pregătire prealabilă satisfăcătoare multora dintre actualele sale eleve. O recunoaștere care nu numai că nu micșorează cu nimic meritele antrenoarei medaliatelor cu bronz la «Universitare», dar o și onorează.

2

3

4

5

„Mister Wimbledon" SANTANA

„Am avut emoții teribile la București"

Holul «Nord-Hotel»-ului, la o oră după ultimul **lift-cross** din ultimul **long-set** cu Țiriac...

Rep.: **Cum vă simțiți, senor Manuel?**

S.: Obosit. Foarte obosit, după trei zile de teribile emoții. Aveți o echipă tare, care poate învinge majoritatea țărilor europene, așa că sînt mulțumit de această victorie **in extremis**.

R.: **Ce v-a plăcut la echipa României?**

S.: În primul rînd clasa mondială a dublului, forța lui Țiriac și viitorul de aur al lui Năstase.

R.: **Cum explicați acel 0—6 în partida cu Ilie?**

S.: A fost ca o furtună de primăvară, care m-a prins cu ferestrele deschise...

R.: **Ce v-a plăcut la Năstase?**

S.: Are tot ce-i trebuie. Minus stăpînirea de sine. Se întreține prea mult cu publicul. Ca și Țiriac, de altfel. Iar tenisul este un joc al concentrării maxime.

R.: **Îl vedeți «urcînd» pe Năstase?**

S.: Dacă va juca mereu, cu adversari puternici, îi prevăd o mare carieră mondială în 2—3 ani.

R.: **Revenind la meci, cum explicați jocul slab al lui Arilla în dublu?**

S.: Arilla n-a jucat slab. Dar, repet, aveți o foarte puternică echipă de dublu, căreia nu-i lipsește nimic.

R.: **Două vorbe despre Gisbert...**

S.: Juan a cîștigat calificarea, învingîndu-l pe Năstase.

R.: **Sînteți modest...**

S.: Nu, dar nu cunosc jucător care să fi cîștigat singur un meci de «Cupa Davis».

R.: **Cînd ați început să jucați tenis?**

S.: La o vîrstă care îi surprinde pe comentatori: 13 ani.

R.: **Cine v-a transmis această tehnică uimitoare?**

S.: Nimeni. Dacă ai de spus ceva în tenis, spui. Ca și în artă. Dacă nu, nu!

R.: **Veți juca la Rolland Garros?**

S.: Nu. Vom juca cu Anglia. Meciul echipei e mai important decît orice turneu individual.

R.: **Ce proiecte aveți în tenis?**

S.: Pentru mine totul s-a sfîrșit. Tenisul mi-a oferit totul. Acum trebuie să fac loc altora.

R.: **Sînteți căsătorit?**

S.: Am și doi copii... Patru și doi ani. Băiat și fată.

R.: **Am auzit că jucați pentru Real Madrid.**

S.: Nu. E o confuzie. Sînt administratorul terenurilor de tenis Real Madrid.

R.: **Ca tenisman, probabil că nu vă place fotbalul.**

S.: Dimpotrivă, îl ador. Un singur lucru nu-mi place la fotbal, mai exact la iubitorul de fotbal.

R.: **Care?**

S.: Faptul că o dată urcat într-o tribună de tenis, uită că nu mai e la fotbal.

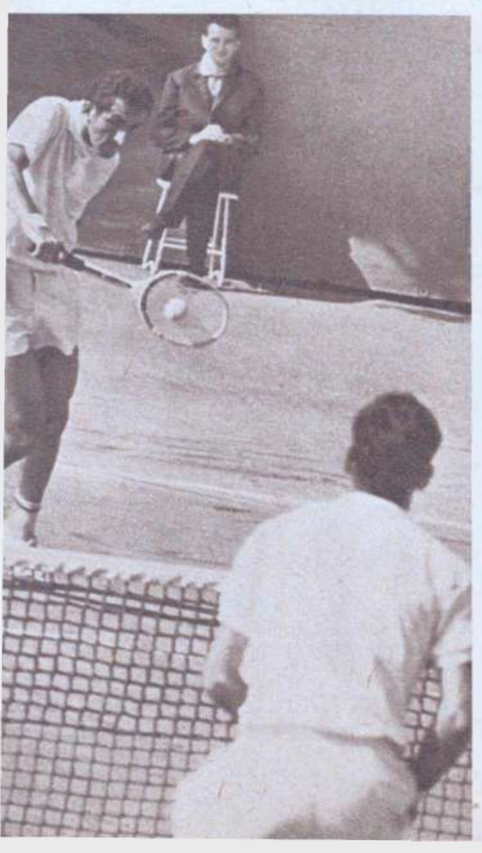
R.: **Cum v-ați simțit la București?**

S.: Foarte bine. Din păcate, n-am avut timp să-l vizitez. Pentru noi, sportivii aspectul turistic al deplasărilor în străinătate e o iluzie. Bineînțeles, dacă vrei să fii serios de la început pînă la sfîrșit. Dar mi-ar plăcea să revin în București, nu cu racheta, ci cu copiii de mînă. Poate, cine știe, într-o bună zi se va întîmpla și asta...

Și Manuel Santana, despre care ziaristul Radu Voia spunea pe bună dreptate că e un toreador scăpat pe terenul de tenis, s-a îndreptat spre ... care, deși «n-a jucat slab», ...

ȘI ARILLA

În meciul cu Gisbert, Țiriac a fost stăpînul fileului.

FIȘIER

ATLETISM

RECORDURI MONDIALE

400 m	44,5	Tommy Smith	SUA
440 yarzi	44,8	Tommy Smith	SUA

HALTERE

RECORDURI REPUBLICANE

Cat. cocoș	stilul	împins	107,5	Zoro Fiat	Steaua
Cat. cocoș	stilul	smuls	95	Ion Panait	Steaua
Cat. cocoș		total	322,5	Zoro Fiat	Steaua
Cat. semimijlocie	stilul	împins	140	Fiți Balaș	Steaua
Cat. semimijlocie	stilul	aruncat	152,5	Fiți Balaș	Steaua
Cat. semimijlocie		total	407,5	Fiți Balaș	Steaua
Cat. mijlocie	stilul	smuls	127,5	M. Cristea	Steaua
Cat. mijlocie		total	415	M. Cristea	Steaua
Cat. grea	stilul	împins	165	Gheorghe Mincu	Dinamo
Cat. grea	stilul	aruncat	175	Gheorghe Mincu	Dinamo
Cat. grea		total	467,5	Gheorghe Mincu	Dinamo

TIR

RECORDURI REPUBLICANE

3×20 focuri	543	Ion Olărescu	Arhitectura Buc.

N. M.

POȘTA Redacției

NICOLAE AVRAM — Abrud. Iată, pe scurt, «evoluția fotbalistică și profesională» a lui Dan Spătaru: 1957 — student la I.C.F., mijlocaș și atacant la Știința București, în categoria B (alături de Dridea II și Ion Ionescu); 1962 — profesor de educație fizică; 1964 — instructor artistic la Casa de cultură a studenților din București, iar de cîțiva ani, Dan Spătaru a devenit — după cum știți și dv. — un apreciat solist de muzică ușoară. L-ați văzut și în tricoul echipei Progresul? Este un înfocat suporter și doar atît...

ION MARCU — Tîrgoviște. 1) Pele continuă să fie titular în reprezentativa Braziliei și nu ne îndoim ca finalmente el va face parte din lotul fotbaliștilor brazilieni care vor întreprinde un turneu în Europa. 2) Recordmana mondială la săritura în înălțime, Iolanda Balaș, nu a renunțat la programul competițional. Refăcută de pe urma accidentului suferit anul trecut, Ioli va continua să concureze. 3) Portarul Mihai Ionescu (Petrolul) are acum 13 selecționări în echipa noastră reprezentativă.

MANCIU CHEVORK — București. Partida de fotbal de care amintiți (C.C.A.-Jiul, 0-1) s-a jucat la 7 iunie 1959, pe stadionul Republicii, în cuplaj cu întîlnirea Progresul-Dinamo Bacău. Golul victoriei fotbaliștilor din Petroșani a fost înscris de Ciurdărescu în min. 9. Să știți, însă, că Jiul nu a retrogradat în anul acela. Cele două formații care au căzut atunci în divizia B au fost Știința Cluj și Știința Timișoara. Titlul de campioană a revenit echipei Petrolul Ploiești.

SIMION STÎNGACIU — Sighișoara. După cum știți, rezultatul meciului de fotbal România-Spania, disputat la București, la 25 noiembrie 1962, ne-a fost favorabil cu 3-1. Golul spaniolilor a fost înscris în min. 66 de către Veloso și nu de Gento, cum credeați dv.

ROMEO ILIE — comuna Cilnău. Pentru fiecare victorie în campionat, echipele de fotbal primesc cîte *două puncte* (indiferent de mărimea scorului cu care au cîștigat); la meci egal primesc *un singur punct*, iar la înfrîngere *0 puncte*. Credem că acum vă este clar de ce formația Rapid București are atîtea puncte.

AUREL BÎCĂ — Tg. Jiu. 1) Aveți dreptate. În revista noastră nr. 7/1967, în pagina 13, a apărut fotografia echipei Steaua, dar în explicație nu erau menționate numele jucătorilor. Pentru cei care nu i-au recunoscut pe toți fotbaliștii militari, deci și pentru dv., facem cuvenita adăugire. Iată fotbaliștii din imaginea amintită. De la stînga la dreapta, sus: Sătmăreanu, Negrea, Jenei, Haidu, Dumitru, Chiru. Jos: Pantea, Constantin, Voinea, Dumitru Popescu, Sorin Avram. 2) Faceți o confuzie. Foștii campioni mondiali de box Primo Carnera și Joe Louis nu s-au întîlnit niciodată pe ring. Primul a deținut titlul în perioada 1933-34, iar al doilea între 1937-49.

ION EȘANU — Buzău. 1) Iată echipele care au cîștigat, de-a lungul anilor, «C.C.E.» la volei masculin: 1960 — T.S.K.A. Moscova, 1961 — *Rapid București*, 1962 — T.S.K.A. Moscova, 1963 — *Rapid București*, 1964 — S.K. Leipzig, 1965 — *Rapid București*, 1966 — *Dinamo București*, 1967 — DINAMO BUCUREȘTI. 2) La rugbi, «C.C.E.» a fost cucerită de formația franceză A.S. Béziers (1962), care a întrecut în finală Grivița Roșie cu 11-3 și de către campioana noastră GRIVIȚA ROȘIE (1964) — 10-0 cu Stade Montois (Franța). În ediția 1966, în primul meci al finalei, Agen (Franța) a învins pe Dinamo București cu 12-0. Cea de a doua partidă, care va desemna cîștigătoarea Cupei, va avea loc în luna aceasta la București.

IOAN LUCA — Breaza. 1) Fotbalistul Gheorghe Constantin, de la Steaua, a înscris cele mai multe goluri în ediția 1961-62 a campionatului: 24, cucerind pentru a treia oară consecutiv titlul de golgheter. 2) În anul 1965, Știința Cluj a cîștigat «Cupa României» la fotbal învingînd în finală cu 2-1 formația Dinamo Pitești. Deci, nu Progresul București a jucat atunci în finala competiției.

STĂNUȚA ANGHEL — Brăila. Fotbalistului Sătmăreanu îi puteți scrie pe adresa clubului său, Steaua: Calea Plevnei nr. 114, București.

Redacția și administrația: strada Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie, București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în ...

VIORELSUCIU-
corecordman la 110 m. garduri

La concursul de primăvară al seniorilor, cu rang de campionate naționale, întrucît au fost prezenți aproape 100% reprezentanții atletismului nostru de performanță, a ieșit în evidență un singur sportiv: VIOREL SUCIU. El a egalat recordul național la 110 m g — 14,3 (deținut de Valeriu Jurcă din 1963), adăugîndu-și, astfel, încă un galon de merit (prilej de mîndrie pentru profesorul Gheorghe Teșu, antrenorul său, pentru Iași). Viorel Suciu, student al Institutului Politehnic din Iași, a promis pentru acest an un record republican la 110 m g.

Foto: HORIA CRISTEA

SPORT

RECORDMAN LA 59 DE ANI!

Francezul **GEORGES MONNERET** a ameliorat, recent, pe pista de viteză a autodromului Linas-Montlhery din vecinătatea Parisului, recordul Franței (deținut tot de el) la 10 km — motociclete toate categoriile. El a acoperit distanța în 3'16" 6/10 (viteză medie 183,112 km/oră).

Dacă ținem seama de faptul că Monneret are 59 de ani, trebuie să recunoaștem că performanța sa este de-a dreptul excepțională. Iată-l pe recordman fotografiindu-se, după succesul obținut, împreună cu fiul său Philippe, în vîrstă de 9 ani, probabil, în viitor, și el un mare motociclist.

„MONOPOLUL" FAMILIEI CHARLTON

În Anglia s-a încheiat sezonul fotbalistic competițional. Jucătorii au intrat în vacanța de vară, iar ziariștii au decernat tradiționalul titlu de cel mai bun fotbalist englez al anului. Și de data aceasta, ca și în 1966, titlul a revenit unui **«Charlton»**. *Anul trecut Bobby, iar acum fratele lui, Jackie, a cucerit mult doritul titlu, care a devenit astfel un adevărat «monopol» al familiei. Iată-l pe* **Jackie Charlton**, *ultimul laureat al titlului de cel mai bun fotbalist englez al anului.*

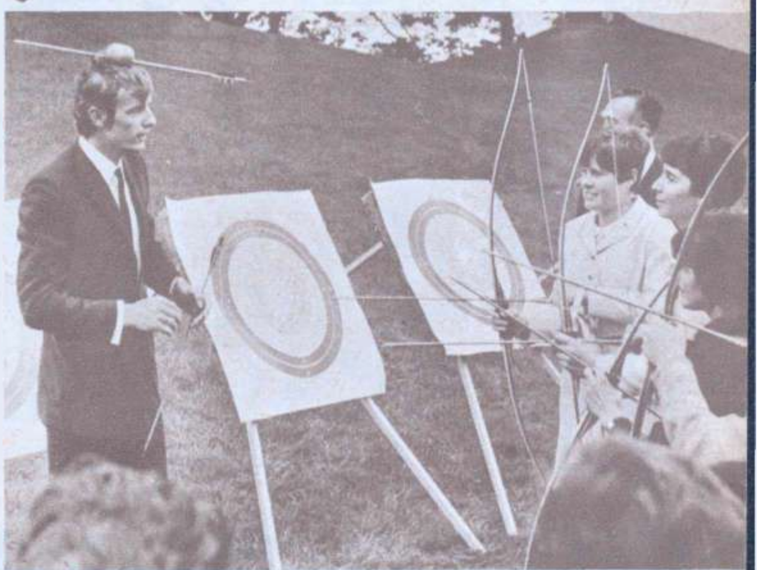
BRUMEL SPERĂ...

«Mecanicul» din imaginea alăturată este una și aceeași persoană cu «săritorul cosmic», recordmanul mondial la «înălțime», sovieticul **Valeri Brumel**. Repetatele sale accidentări i-au răpit pentru o lungă perioadă de timp posibilitatea de a mai concura. Dar Brumel continuă să spere. Medicii i-au promis că sectorul de sărituri nu va rămîne pentru el o «zonă interzisă». Pînă la însănătoșirea deplină, Brumel practică automobilismul. După cum se poate vedea, problemele pe care i le pune motorul Volgei sale sînt rezolvate cu zîmbetul pe buze.

ARCAȘELE MODERNE

S-ar părea că Jean-Claude Killy, cunoscutul campion de schi al Franței, este în mare pericol. El joacă rolul copilului care a ținut pe cap mărul-țintă pentru săgeata tatălui său, legendarul Wilhelm Tell. Noi, încă nu trebuie să fim îngrijorați deoarece, după cum se poate vedea, arcașele din fotografie (schioarele franceze Florence Steuerer, Marielle Goitschel și Annie Famose) țintesc mai mult spre... inima lui Jean decît spre capul său.

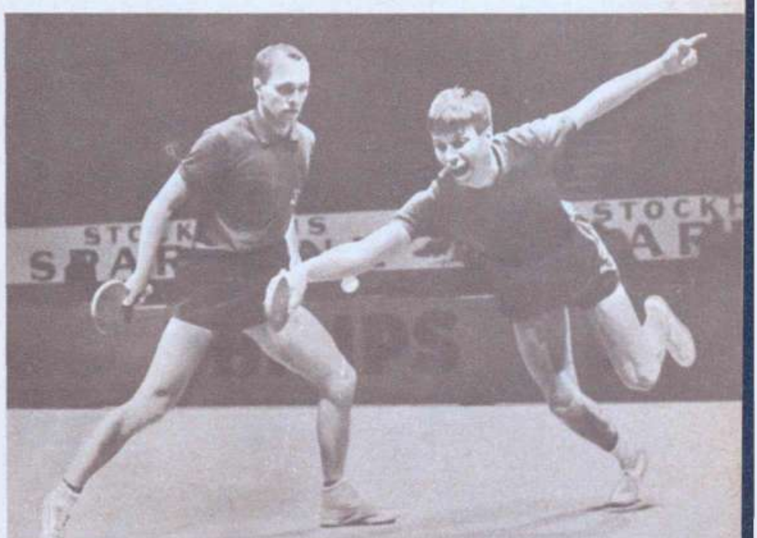

NOU RECORD

Redacția ziarului sovietic «Komsomolskaia Pravda» a organizat nu de mult la Leningrad un interesant concurs internațional de natație. Cu acest prilej s-au înregistrat și cîteva rezultate de valoare. Este de reținut performanța Tamarei Sosnova la 400 m liber, 4:96,6 — nou record al Uniunii Sovietice. Iat-o, alăturat, pe noua campioană, încadrată de înotătoarele franceze C. Mandonnaud (stînga) și D. Moller, clasate, în ordine, pe locurile doi și trei.

DEBUTANȚI ȘI CAMPIONI MONDIALI

ULTIMA CURSĂ

LORENZO BANDINI, o stea de primă mărime în automobilismul profesionist italian, a apus. În timpul competiției «Marele premiu de la Monaco» el a suferit un grav accident de pe urma căruia, cu toate intervențiile imediate ale medicilor, nu a mai putut fi salvat. Prietenii săi au declarat ziariștilor că înainte de a porni în cursa care i-a fost fatală, Bandini ar fi spus că nu se știe cine va cîștiga, deoarece piloții profesioniști sînt întotdeauna pregătiți mai întîi pentru moarte...

Fotografiile 1 și 2 au fost făcute cu cîteva zile mai înainte, cînd a participat la un concurs desfășurat la Milano. Lorenzo Bandini, conducînd un automobil Ferrari (numărul 3), a obținut cu această ocazie, împreună cu automobilistul Chris Amon, trofeul Filippo Caracciolo. Imaginea numărul 3 a fost realizată la puține minute după tragicul accident.

1

2

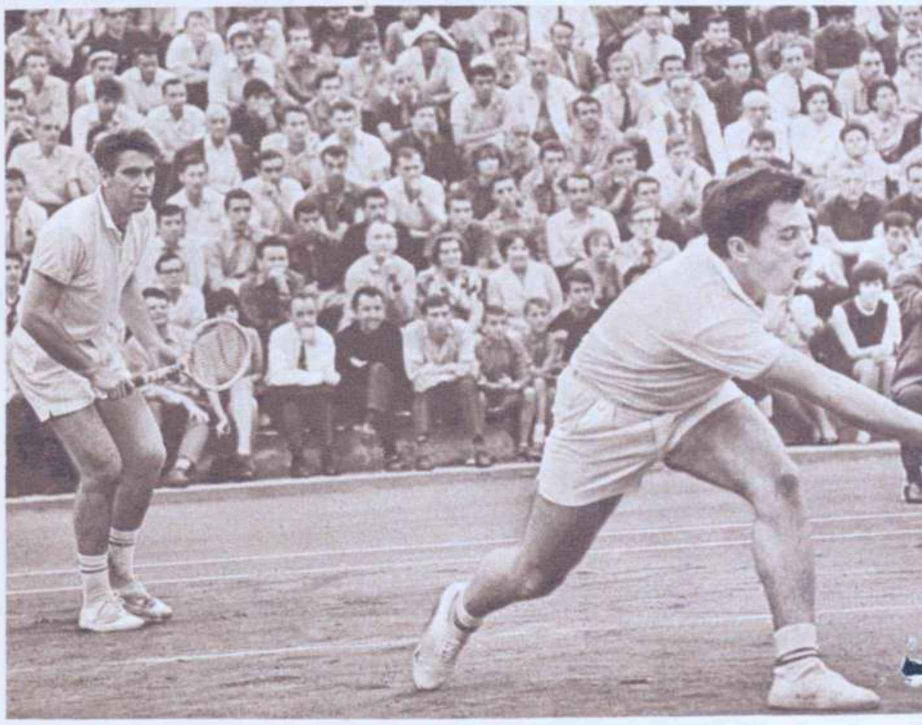

3

Stockholmul a găzduit întrecerea celor mai buni jucători de tenis de masă din lume. Competiția a dat cîștig de cauză reprezentanților Japoniei în șase din cele șapte probe. Cel mai mare succes l-au obținut noii campioni mondiali — debutanți la o asemenea competiție — Sachiro Morisawa și Nobuhiko Hasegawa (foto dreapta). Ambii au cucerit titlurile la probele de simplu și de dublu (Morisawa împreună cu Saeko Hirota la dublu femei, iar Hasegawa cu Noriko Yamanaka la mixt). De pe podiumul învingătorilor n-au lipsit, însă, nici reprezentanții continentului nostru. Suedezilor Hans Alser și Kjell Johan-

ÎN CUPA DAV

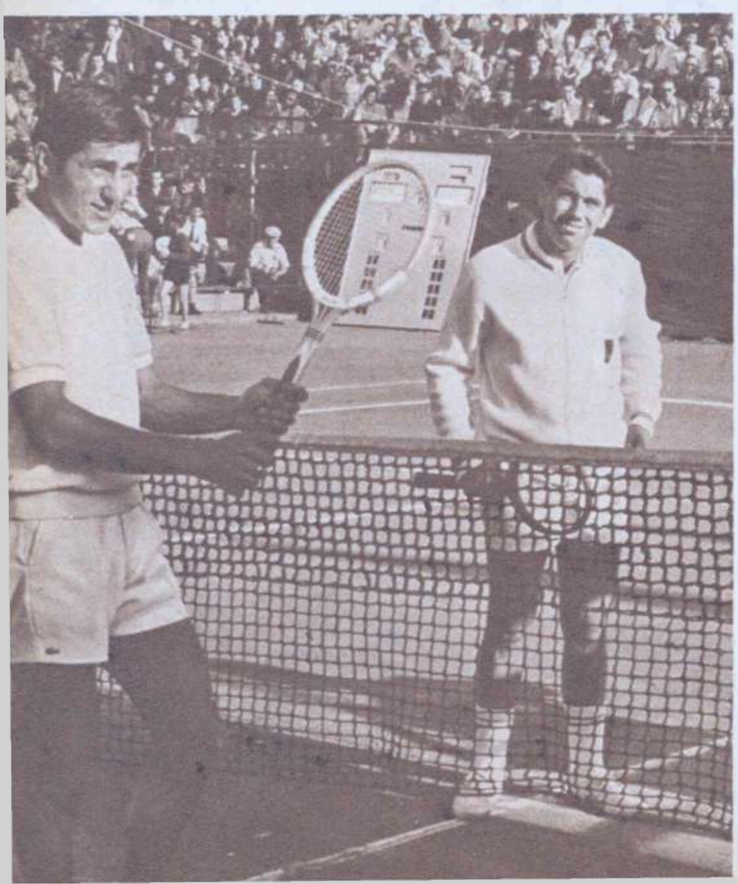
Trei zile superbe cu...

Cuplul Țiriac—Năstase învingător...

...în dauna unei perechi de valoare mondială: Santana—Arilla.

SANTANA, ȚIRIAC, NĂSTASE, GISB

Ilie Năstase și Santana la start. După 17 minute va fi 6-0 pentru Năstase, dar...

1. ȚIRIAC-GISBERT 6-1, 6-2, 5-7, 0-6, 6-2.

Luptă acerbă, dramatică, epuizantă. Țiriac a început în stil de campion, confirmînd telegramele Agerpres din ultimii ani, amintind atîtea și atîtea victorii... Apoi, Gisbert, calm și impenetrabil, ca un călugăr franciscan, a izbutit să tempereze zelul campionului nostru, folosind «tortura» monotoniei... La 2-0 pentru Gisbert în setul cinci, tribunele l-au și văzut pe Țiriac înfrînt, dar prima noastră rachetă a adunat toate momentele de răscruce ale carierei sale sportive și le-a convertit într-un sprint final imparabil, care i-a adus șase jocuri la rînd, după ce pierduse alte zece consecutive. **ROMÂNIA-SPANIA 1-0.**

2. SANTANA-NĂSTASE 0-6, 6-3, 6-3, 6-2.

Mai sînt cinci minute pînă la începerea meciului. Cineva, în spatele meu, face un pronostic: «E o partidă de 45 de minute».

...Mă uit la ceas. Au trecut 17 minute. E 6-0, dar pentru Năstase. 17 minute în care Santana a pronunțat de 5 sau 6 ori «Yes, Mister...», în fața mingilor imparabile ale lui Ilie... Să notăm, deci: servicii-«asi», forhand-uri pe linia de fund, cross-uri paralele cu fileul, lift-lob-uri cu racheta sunînd ca o harpă, contra-stopuri cu mingi depuse ca pe saltea, într-un cuvînt, întregul arsenal tehnic al tenisului, prezentat de un elev excitat de gîndul că a tras biletul pe care îl aștepta.

Apoi a venit replica lui mister Wimbledon, dar o replică «închisă», la prudență, care avea să ni-l «ascundă» pe marele Santana, stîrnind nedumerire. De ce? Startul furibund al lui Ilie a rămas în memoria campionului, uluit de verva «necunoscutului din țara lui Țiriac». **ROMÂNIA-SPANIA 1-1.**

3. ȚIRIAC, NĂSTASE—SANTANA, ARILLA 7-5, 7-5, 6-4.

Din nou scepticism la tribune... Voci de experți: «Cuplul Santana-Arilla e printre primele din lume...», «Santana-Arilla i-au chinuit pe Newcombe-Roche la Sydney»... În mijlocul corului de sceptici, o voce de bătrîn sprijinit într-un baston cu mîner de argint: «Vă temeți degeaba, măi copii. Am văzut și eu ceva tenis. Am văzut Franța cîștigînd de șase ori «Cupa Davis». Eu cred că astăzi bat ai noștri. Cînd o pereche e finalistă la Roland Garros, poți să dormi liniștit. Acolo nu ajunge oricine în finală...»

Și verbele bătrînului s-au împlinit. Formidabilul baraj de voleuri al perechii Țiriac-Năstase, mingile «mitraliate» de sus, retururile «perfide» și loburile de o mare precizie be-

În tabăra spaniolă trece frisonul înfrîngerii. Căpitanul echipei manifestă o nervozitate pe care nu i-o puteam bănui. Santana și Arilla părăsesc terenul înfrînți. «Astăzi nu se mai dau autografe»... Singurul spaniol care rezistă uralelor mulțimii este crainicul postului de radio Madrid, care încearcă să explice ascultătorilor această înfrîngere de necrezut... **ROMÂNIA-SPANIA 2-1**... comunică prin telefon Romeo Villara, corespondentul lui France Presse, dar e nevoit să mai repete o dată, la cererea recepției...

4. GISBERT-NĂSTASE 6-3, 4-6, 9-7, 6-4.

Am pierdut calificarea! Ce păcat... Am pierdut, deși Năstase e de pe acum mai bun decît Gisbert. Am pierdut... Ilie Năstase a simțit povara răspunderii. Împotriva lui Santana a jucat fluierînd... Acum, însă, a jucat, mai ales la început, ca un avar. A preferat să greșească în defensivă decît în atac. Păcat! Am convingerea că «iureșul Năstase» l-ar fi putut învinge pe Gisbert. Și totuși, Ilie Năstase a obținut o victorie asupra lui Gisbert. I-a oferit cu generozitate tinerească două mingi contestate, renunțînd la retur — în prima — și trimițînd, deliberat, ambele mingi în fileu — la a doua. Apoi Gisbert ar fi avut prilejul să se revanșeze, dar a preferat să ceară doar repetarea mingii. În acea clipă, sobrul și elegantul Gisbert a coborît de pe soclul pe care îl urcase publicul. **ROMÂNIA-SPANIA 2-2.**

5. SANTANA-ȚIRIAC 6-2, 8-6, 7-5.

Cel mai bun Santana din cele trei zile bucureștene. O tehnică inimitabilă, un om jucînd deseori cu ușurința jucătorului de tenis de masă și imprimînd mingii efecte de neconceput. Cu atît mai mare meritul lui Țiriac. În palmaresul bogat al campionului nostru, cele două seturi lungi în disputa cu primul jucător al lumii echivalează aproape cu o victorie. **SPANIA-ROMÂNIA 3-2.**

•

Părăsesc terenul cu amintirea a trei zile superbe, dar și cu un regret amar. Am pierdut — cred — pentru că nu am cunoscut valoarea reală a lui Gisbert. Ne-am bucurat, după sorți, că Năstase va juca cu Gisbert în ultima zi. N-am știut ce poate Gisbert și, mai ales, n-am știut ce poate Năstase. Dacă Năstase ar fi debutat cu Gisbert, probabil că echipa României ar fi obținut una din cele mai frumoase victorii ale sportului nostru.

N „DULCELE TÎRG AL IEȘILOR“

Pagini realizate de G. ȘTEFĂNESCU
Fotografiile: Ionel DAVID

...ȘI CEI AI CLUBULUI POLITEHNICA

Handbalul feminin universitar ieșean a început să-și scrie istoria de numai cîțiva ani. În seria a doua, studențească, a categoriei B, reprezentativa clubului Politehnica și-a făcut debutul abia anul trecut, cu un efectiv de fete, în marea lui majoritate total lipsit de experiență. Datorită perseverenței antrenorului Constantin Damian și nu mai puțin a tinerelor sale eleve, echipa, care în turul campionatului a pierdut 7 din cele 9 partide disputate, a avut o puternică revenire în retur, obținînd, pînă în momentul jocului cu Institutul pedagogic Bacău (5-4 în favoarea ieșencelor — FOTO 1 — șut la poarta băcăoană) trei victorii și două meciuri egale. Bravo Politehnica!

sportiv Politehnica Iași va juca în prima categorie a țării. Promovarea a obținut-o în campionatul de curînd încheiat, reușind să termine pe primul loc, în seria a doua, studențească, întrecerea cu colegele sale de grupă. Cele 15 victorii (din 18 jocuri) constituie un bilanț care îi face cinste. Acum desigur, evoluția echipei proaspăt promovate în compania celor mai valoroase formații de baschet din țară este așteptată cu interes, dar și cu un oarecare... scepticism. Politehnica Iași, în a cărei componență au intrat o serie de tineri încă neexperimentați, cu multe lacune în pregătirea tehnică, nu va putea — se spune — să se impună decît dacă va da dovadă de multă, de foarte multă seriozitate în pregătire. Conștienți de acest fapt, de pe acum să pună la punct unele elemente tehnice de joc deficitare (FOTO 2).

*

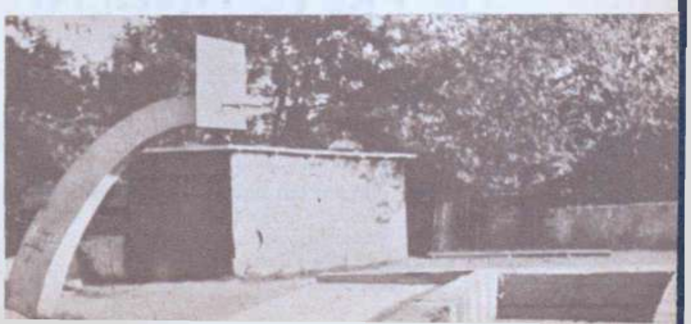
Un rezultat satisfăcător au obținut și jucătorii de volei ai clubului, în categoria B, seria studențească, unde aceștia au ocupat locul III în clasamentul general. În noul campionat, voleibaliștii de la Politehnica vor intra cu un lot de sportivi total reîmprospătat (din vechiul efectiv au mai rămas în formație doar doi jucători). În ciuda acestui fapt, antrenorul Alexandru Călugăriță nu se arată de loc alarmat și speră ca împreună cu această echipă «nouă» să obțină pînă la campionatul din 1968—1969 un loc în prima categorie a țării. În con-

ESTE ADEVĂRAT, DAR...

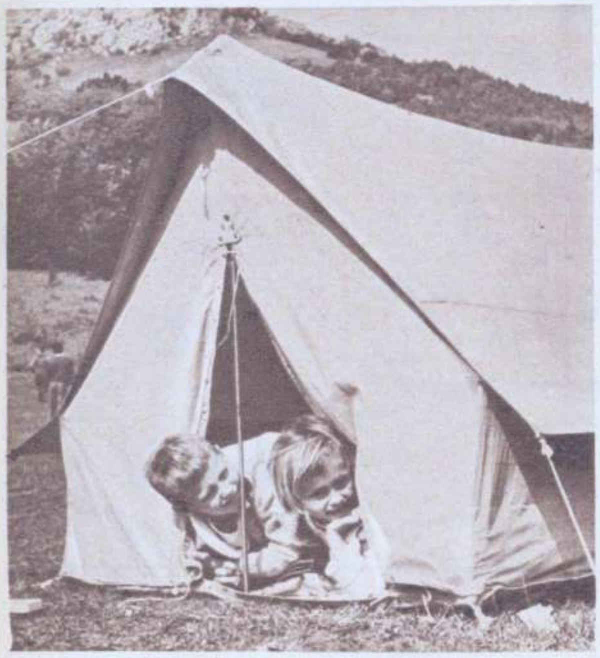
Este adevărat că studenții ieșeni beneficiază de un număr insuficient de baze sportive și că pentru acoperirea necesităților ar mai fi multe, foarte multe lucruri de făcut. Dar nu este mai puțin adevărat că nici bazelor sportive existente nu li se acordă suficientă atenție de către cei în drept. În acest sens, ilustrațiile din acest colț de pagină sînt edificatoare. Fotografia de sus redă un aspect de pe terenul principal de baschet — și singurul — al clubului sportiv Medicina. Pe el au fost depozitate materiale de construcție, gardul împrejmuitor este complet deteriorat, iar zgura nu a mai fost udată de la ultima ploaie. (Șeful catedrei de educație fizică a I.M.F. și secretarul clubului sportiv Medicina: MIRCEA AVRAM).

Ilustrația de jos redă, parțial, terenul de baschet de la căminul nr. 11 al Universității «Al.I. Cuza». Terenul a fost transformat în loc de parcare a mașinilor, adăugindu-i-se, spre satisfacerea noii lui destinații și o instalație specială de spălare (vedeți rampa din primul plan). Ca o completare a ambianței de lucru în zgomot de motoare, acestui teren i s-a alăturat și un garaj particular, al cărui proprietar nu este cunoscut nici chiar de administratorul căminului, tov. Ilie Gheorghișor. În actuala situație, baza sportivă de la căminul nr. 11, situată în plin centrul Iașului, a devenit, practic, inutilizabilă. Cum pot fi admise asemenea stări de lucruri?

MAGAZIN sportiv

BUNĂ DIMINEAȚA!

Soarele a răsărit de mult, dar somnul în cortul instalat într-o poiană este adînc și fără vise. Cei doi copii s-au trezit și, cu siguranță, pun la cale o nouă șotie. Deocamdată par a cerceta împrejurimile. Apoi va începe o nouă zi plăcută de vacanță (Foto: IOSIF MERSEI — Cîmpia Turzii).

INTIMITATE

După cum se vede, Aurel Drăgan nu este numai un foarte priceput voleibalist. Soția sa i-a descoperit și alte talente. «Tunsorea» părului pare a fi pentru cunoscutul nostru sportiv un lucru care îl pasionează și distrează în același timp. Soția sa are grijă să-l felicite după fiecare ședință de coafură, fapt care stimulează strădaniile voleibalistului. Ce ți-e și cu «diplomația» feminină! (Foto: T. ROIBU).

AMINTIRI DESPRE MIHAI SAVU - UN SPORTIV MULTILATERAL

Un caz, dacă nu unic în lume, oricum rarisim: la peste 80 de ani, un om a reușit să susțină un asalt pe planșa de scrimă!...

Omul acesta a trăit pînă nu de mult. Se numea **MIHAI SAVU**. Era nelipsit, marțea și vinerea, de la antrenamentele scrimerilor clubului Progresul București. Urca deseori pe jos cele șapte etaje ale clădirii care adăpostește sala de scrimă. Din cînd în cînd îmbrăca plastronul, își fixa masca pe față și făcea, cu cei mai mici, **asalturi-școală.**

Mihai Savu fusese un maestru în acest sport. Prin 1895, printre primii la scrimă, în probele de floretă și spadă. Mai păstra acest octogenar ceva din supletea și eleganța mișcărilor specifice sportului cu armele albe. O lecție ținută de el începea cu elemente de tehnică și tactică și se încheia cu mici amintiri depănate cu mult talent de povestitor.

...«Cînd am început eu scrima, în veacul trecut»...

Mihai Savu a fost totdeauna un om modest. N-a vorbit despre el, despre succesele sale, ci mai mult despre alții. Avea un adevărat respect pentru sportivii în înțelesul major al cuvîntului, **«pentru acei oameni echilibrați trupește, dar și sufletește»**, cum îi denumea el.

În perioada cînd începuse activitatea sportivă avusese prilejul să-l cunoască și pe Gheorghe Mocianu, acest inimos profesor de educație fizică, un adevărat precursor al sportului din țara noastră.

«Profesorul Mocianu m-a văzut, în cîteva rînduri, la concursurile de scrimă. I-am plăcut, m-a felicitat. Mi-a spus, într-una din zile: piciule, tu ai putea să devii un foarte bun gimnast. Chipurile, dorea să mă facă adeptul sportului pe care îl îndrăgea cel mai mult».

Mihai Savu a practicat pe lîngă scrimă și natația. Zilnic, aproape, putea fi văzut la bazinul de la «Tirul», de pe cheiul Dîmboviței, întrecîndu-se cu înotători foarte adesea mai vîrstnici decît el. A fost repede îndrăgit de toți. S-au făcut chiar încercări de a-l convinge să rămînă credincios înotului, de a face demonstrații cu public.

«Eu eram însă un simplu amator — ne spunea Mihai Savu **Practicam înotul — ca și scrima — pentru mine, pentru a mă reconforta, pentru a mă simți cît mai viguros. Cînd interveneau ofertele, părăseam sportul respectiv și mă dedicam altora...»**

Și așa îl revedeam pe Mihai Savu și ca amator de tir cu pistolul, apoi ca luptător de greco-romane, după aceea boxer și chiar rugbist.

«Am iubit mult rugbiul, acest sport care dezvoltă virtuți dintre cele mai frumoase: curajul, bărbăția, spiritul colectiv. Da, spiritul colectiv, de echipă, în nici un alt sport nu este așa de dezvoltat ca în rugbi. Aici se «vede» imediat cînd cineva vrea să se... menajeze, să facă opinie separată. După mine, rugbiul ar trebui să fie promovat în școală, deoarece are o mare forță educativă. Cred că acesta este motivul principal pentru care rugbiul se bucură de atîta trecere în școlile engleze».

O altă pasiune a lui Mihai Savu a fost bicicleta.

«Mersul pe bicicletă ar trebui să-l practice toată lumea, bărbați și femei, fără deosebire de vîrstă sau preocupări. Este un sport excelent, care te scoate repede la un loc cu soare, ferit de zgomot și praf».

Așadar, Mihai Savu a fost un sportiv multilateral. Un om care prin sport a cules multe satisfacții, a cunoscut neasemuite bucurii. În principal, așa cum a ținut să sublinieze în nenumărate rînduri, să-și păstreze o sănătate nealterată. **«Nu prea am știut ce sînt medicamentele. Medicilor le-am fost prieten, dar mai puțin client».**

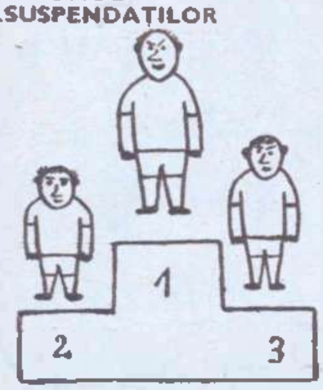
Sigur, aici intervin și alte aspecte care au favorizat longevitatea lui Mihai Savu. De pildă, viața sa foarte cumpătată. Respecta cu strictețe o serie de reguli simple de sanogeneză pe care și le fixase singur. Iată cîteva dintre ele: dormitul noaptea, pînă la căderea zăpezii, cu fereastra deschisă; spălatul cu apă rece, cel puțin pînă la brîu, oricare ar fi temperatura de afară sau din cameră; eliminarea alcoolului și a tutunului (**«Alcoolul este un anti-aliment, forța ce ți-o dă este aparentă, iluzorie, iar tutunul — s-a dovedit — este cancerigen»**); alternarea băii calde cu dușuri reci; instinctul de nutriție pus sub stăpînirea rațiunii etc.

Cei care l-au cunoscut (și am avut bucuria să mă număr printre aceștia) îi păstrează o amintire neștearsă.

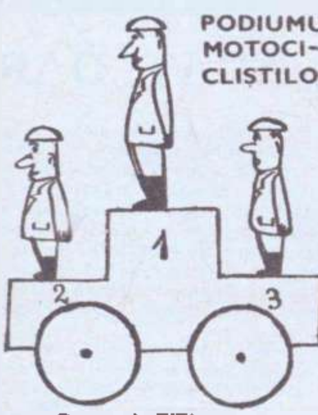
Tiberiu STAMA

N.R.: Prin testament, Mihai Savu a lăsat mișcării sportive toate trofeele cucerite în îndelungata sa activitate: medalii, plachete, insigne etc. O moștenire de o mare valoare. O dovadă în plus a dragostei pe care a purtat-o, pînă la moarte, sportului românesc.

PODIUMUL ...SUSPENDAȚILOR

PODIUMUL MOTOCICLIȘTILOR

Desene de TITI GHEORGHIU — Vaslui

DE PRETUTINDENI

●La 13 octombrie, renumitul fotbalist francez Raymond Kopa va împlini 36 de ani. Kopa a declarat ziariștilor că la sfîrșitul anului se va retrage din activitatea competițională. În prezent el este hotelier la Reims.

●Cassius Clay este în litigiu cu oficialitățile americane deoarece a refuzat să se încorporeze în armata S.U.A. El a anunțat că pentru a nu pierde timp, și, mai ales bani, va susține cîteva meciuri în afara granițelor țării sale. Astfel, Clay proiectează să-l întîlnească pe Chuvalo la Montreal, pe Patterson la Tokio și pe Mildenberger la Stockholm. Bineînțeles, meciurile vor avea loc numai în cazul în care nu i se va retrage și pașaportul...

●Prima carte consacrată boxului a apărut în anul 1747 și a fost editată în Anglia de către autorul ei, căpitanul Godfrey. Primul anuar oficial al boxerilor a apărut în 1830.

●Martine Joyals este a doua femeie din Franța care a reușit să treacă cu succes examenul de arbitru de fotbal. Tatăl său este, de asemenea, arbitru.

●În Italia a fost inițiat «Oscarul» fotbalului «fair play». Prima cupă «Oscar» a fost atribuită lui Nils Liedholm, vechiul jucător și antrenor al echipei A.C.Milan. El a jucat 367 de meciuri, fără să fie avertizat de arbitru pentru joc dur sau nesportivitate.

●Celebrul stadion de fotbal Hampden Park din Glasgow (Scoția) va fi în întregime acoperit cu o cupolă de aluminiu. În felul acesta la Glasgow se vor putea desfășura meciuri în orice sezon.

●Echipa F.C.Santos, în care activează și Pele, va susține la sfîrșitul acestui sezon mai multe jocuri în Japonia. În formație va apare, bineînțeles, și Pele, care, după declarațiile lui Athie Coury, președintele clubului, va semna în octombrie un contract cu Santos pe încă 10 ani.

●«Cupa Zamora», care se acordă în fiecare an celui mai bun portar spaniol, a fost cîștigată la această ediție de Betancourt (Real Madrid).

Paginile de fotbal:
Ioan CHIRILĂ

Invitație la randament

Se apropie finalul. Rapid e tot în frunte, dar Dinamo, în ciuda unei forme mereu precare, s-a apropiat la numai două puncte, readucînd emoțiile în tabăra feroviară.

Rapid a redus fuleul. Dinamo nu strălucește. Despre campionii anului trecut — nu mai vorbim. Celelalte două echipe «din prima linie» ierarhică — Dinamo Pitești și Steaua — care ne-au reprezentat în Cupele europene se află și ele «sub posibilități», cot la cot cu echipele fără pretenții. De ce oare?

Mulți susțin că echipele noastre nu pot face față în bune condiții unui program la care se adaugă 7—8 întîlniri internaționale.

Să fie oare așa? Exemplele Petrolul, Steaua, Dinamo Pitești par să confirme teza. În ceea ce-o privește pe Dinamo, trebuie să admitem că echipa lui Nelu Nunweiller este realmente uzată — à la Inter — după cîteva sezoane de solicitare pe toate fronturile. Pe de altă parte, Rapid are și el limite fiziologice pe care le scoate la iveală simpla prezență fizică a unui Dumitriu, Dinu, Codreanu, Năsturescu etc.

Și totuși, «rezervele interne» sînt mari. Dar se irosesc. E vorba în primul rînd de viața «nu tocmai sportivă» a multora dintre jucătorii noștri fruntași. Dar mai e ceva. Trebuie să ne gîndim, poate, la o perioadă de odihnă completă mai lungă și, în orice caz, mai sigură. Dacă perioada de pregătire și cea competițională trebuie să-l solicite total pe jucător, e clar că perioada de odihnă trebuie să-l refacă în vederea eforturilor și mai mari pe care urmează să le depună — în baza progresiei firești a... progresului — în anul următor.

Desfășurarea campionatului nostru, determinată în mare măsură de condițiile noastre climatice, asigură mai mult o pauză de iarnă. În ultimii ani, însă, s-a întîmplat ca pauza de iarnă să fie chiar de numai 10—15 zile. Dacă mai adăugăm că pauza de vară se reduce de asemenea prin forța unor împrejurări — evitabile! — atunci e clar că jucătorii nu prea au cînd să ...reacumuleze.

Fotbaliștii englezi, spanioli sau italieni au — în virtutea campionatelor lor și a climei — o pauză de vară care merge pînă la 45 de zile. Avem convingerea că Internazionale a «căzut» în finalul acestui sezon tocmai pentru că unii dintre jucătorii săi n-au beneficiat de obișnuita pauză de vară, anul trecut, cînd au fost cantonați pentru Anglia.

În concluzie, departe de a fi o invitație la odihnă, aceste rînduri vor să fie o invitație la randament maxim prin odihnă bine chibzuită.

Cum?

Iarăși și iarăși, «rezerve interne» pentru odihnă există. Să ne gîndim numai la faptul că noi am întrerupt inutil campionatul — deci am amînat odihna verii cu o săptămînă — în timp ce elvețienii n-au făcut-o.

Cam atît despre oboseala constatată în cuplajul bucureștean de duminica trecută.

IN FOTOGRAFII:

1. **Rapid-Steaua 0—0.** Ion Ionescu a încercat să se strecoare de mai multe ori prin apărarea lui Jenei, dar a făcut-o doar pe cont propriu, ca în fotografia noastră, unde va fi neutralizat de D. Popescu, Negrea (5) și Jenei (3).

2. **Dinamo-București—Progresul 2—0.** Dinamoviștii, după ce au constatat că jocul Progresului nu prezintă nici un pericol, au contraatacat, obținînd victoria. În fotografie, al doilea gol, înscris de Haidu (11). Perechea Frățilă-Colceriu urmărește sincron.

3. **Petrolul—Universitatea Craiova 2—1.** Atac la poarta lui Papuc. Moldoveanu (8) izbutește «performanța» de a rata, nejenat, din interiorul careului mic (Foto: **S. Brașoveanu**).

ECHIPE DIN CATEGORIA B

SIDERURGISTUL

Sus, de la stinga la dreapta: Ion IONIȚĂ — mijlocaș, 21 de ani, 1,73 m, 69 kg; Dumitru PAC, fundaș lateral, 27, 1,71, 64; Vasile STANCU, mijlocaș, 30, 1,73, 74; Silviu IORGULESCU, portar, 21, 1,74, 69; Constantin ENACHE, portar, 23, 1,82, 78; Ion VELEA, fundaș lateral, 20, 1,76, 69; Nicolae DIMA, fundaș lateral, 25, 1,76, 74; Ion ZAHARIA — antrenor.

Jos: Tudor PROFIR, mijlocaș, 19, 1,77, 66; Cristian STĂTESCU, extremă stînga, 28, 1,70, 67; Vasile LEHĂDUȘ, mijlocaș, 25, 1,73, 68; Teodor ADAM, inaintaș, 26, 1,76, 73; Virgil BOTESCU, înaintaș, 19, 1,84, 75. Lipsesc din fotografie Petre VOICU, Valeriu COSTACHE, Sorin BRETAN, Decebal NEAGU și Ion COJOCARU.

Formație cu destule posibilități tehnice, cu o bună organizare tactică,excelind deseori pe contraatac.

OȚELUL GALAȚI

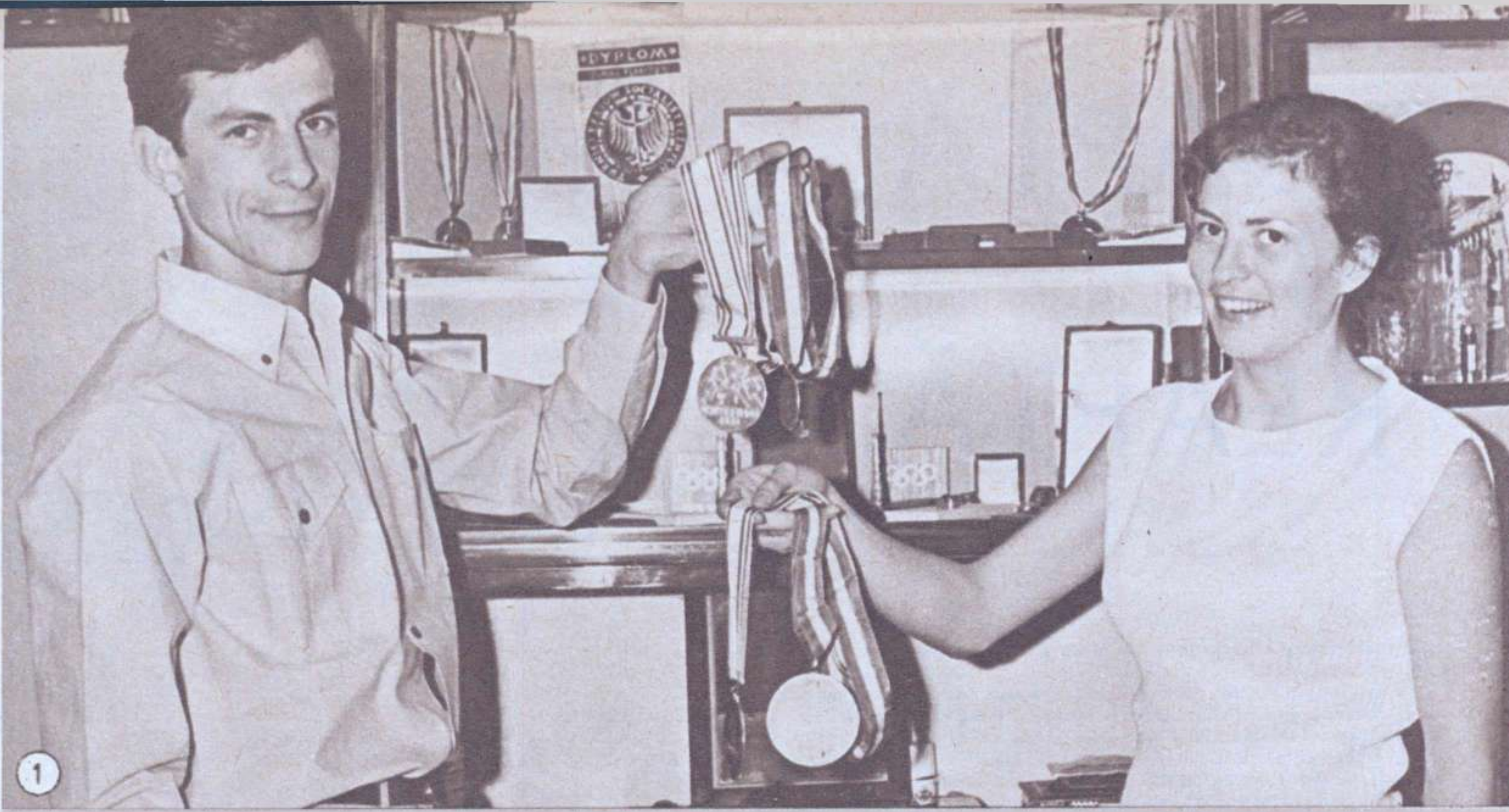
Sus, de la stînga la dreapta: Ilie FLOREA, portar, 27 de ani, 1,84 m, 78 kg.; Vasile FLORESCU, fundaș central, 29, 1,83, 76; Dumitru BOERU, fundaș lateral, 27, 1,80, 76; Vasile LUBAN, fundaș lateral, 28, 1,78, 75; Teodor HULEA, fundaș central, 32, 1,81, 82; Ion PETREA, mijlocaș, 20, 1,78, 72; Victor CÎMPEANU, portar, 30, 1,80, 72.

Jos: Sava STRATE, extremă stîngă, 19, 1,68, 60; Florin BOLOVAN, înaintaș central, 23, 1,65, 65; Nicolae PĂTRAȘCU, extremă dreaptă, 32, 1,65, 62; Matei RADU, mijlocaș, 28, 1,78, 73; Gheorghe IACOB — mijlocaș, 28, 1,64, 64.

Lipsesc din fotografie Dumitru CERNEGA, Ion MAȚĂOANU, Paul VALCAN, Vasile FLORESCU și Constantin COMAN.

O echipă... necăjită, cu foarte puține șanse de salvare de la retrogradare.

„Eventul" soților Drîmbă

Concursul bilateral cu Polonia, desfășurat anul acesta în luna aprilie la Varșovia, a dat mari satisfacții atît scrimei românești, cît și familiei Drîmbă, îndeosebi.

Cîștigători ai acestei întreceri la probele de floretă, Ileana și Ion Drîmbă au adăugat o mare victorie palmaresului lor. Evenimentul a fost serbat cu mare bucurie de soții Drîmbă. De ce?

«Pentru că, de mult, mai precis din 1965 cînd ne-am căsătorit, am vizat o dublă victorie — a mea și a soției — într-un mare concurs. Și iată că întîlnirea bilaterală de la Varșovia ne-a adus împlinirea unui vis de mult dorit», ne-a răspuns Ionel Drîmbă.

Cititorii noștri, probabil, sînt curioși să cunoască amănunte din viața sportivă a acestei familii de scrimeri fruntași. De altfel, exemplul lor — deși, așa cum se va vedea mai jos, nu mai e singular — și succesele obținute pe planșele europene rețin atenția, mai ales că tandemul soților Drîmbă se impune cu tot mai multă autoritate în scrima românească. Ne-am adresat, așadar, soților Drîmbă...

La rugămintea noastră ne va răspunde mai întîi Ileana. **«Desigur, ca și alte sporturi, scrima cere «foarte multe»... celor ce doresc s-o practice. Personal m-am dedicat cu totul scrimei, pe care am început-o în 1958, la 13 ani, pe cînd eram elevă la Satu Mare, sub îndrumarea profesorului Alexandru Csipler. Timp de trei ani m-am pregătit intens pentru a-mi realiza dorința de a participa la un mare concurs. În 1962, cu multe emoții, m-am prezentat la primul meu campionat republican de juniori unde am ocupat locul IV».**

Emoțiile au fost răsplătite. Lucrînd conștiincios și pregătindu-se cu multă seriozitate la antrenamente, Ileana a reușit ca în 1964 și 1965 să obțină chiar o **depășire** a speranțelor ei, devenind **vicecampioană mondială de tineret** la Budapesta și Rotterdam. Acestor succese li s-au adăugat apoi altele pe plan intern: în 1966 și 1967 titlul de campioană republicană la senioare. Anul 1967 i-a adus multe satisfacții: locul II la «Cupa Martini» desfășurată la Torino, unde «a venit» înaintea unor sportive reputate ca Zabelina și Masciotta și locul I cu echipa la întîlnirea quadriunghiulară feminină de floretă România-Ungaria-Franța-Italia disputată la Paris.

«Și, în sfîrșit, recent, primul loc la concursul bilateral cu Polonia, care mi-a adus marea bucurie de a urca pentru prima dată pe podium alături de soțul meu», ne completează Ileana.

«Acestui sport m-am dăruit «trup și suflet» încă de la vîrsta de 10 ani, în 1952, cînd am făcut primii pași pe planșă la Timișoara, sub supravegherea profesorului Andrei Aldman. Primele succese au apărut în 1959, cînd am ocupat locul I atît la sabie cît și la floretă la campionatele republicane de juniori, loc ce l-am reeditat apoi pînă în 1962».

În 1964, Ionel Drîmbă, «bărbat în toată firea», crește, firește în performanțe, astfel că titlul de campion republican la seniori la proba de sabie îi revine cu brio și nu mai surprinde pe nimeni. Concomitent, și pe plan internațional, Ionel obține o serie de succese: în 1962 locul I la floretă și sabie la campionatele internaționale ale României, în 1963 locul II la floretă și locul IV la sabie la campionatele mondiale de tineret de la Gand (Belgia). În 1964 este cîștigătorul turneului de floretă și sabie de la Minsk și Kiev. Participant al «internaționalelor» Republicii Democrate Germane de floretă din 1965—1966, el cucerește un merituos loc 1, după ce rînd pe rînd a întrecut scrimeri redutabili, printre care sovietici și unguri. Seria succeselor sale se încheie, ca și în cazul soției sale, cu locul I la floretă în concursul bilateral cu Polonia.

— Aveți împreună cu adevărat o activitate prodigioasă, un palmares excelent, demn de toată lauda și în special de invidiat.

— Grăbiți-vă să scrieți toate acestea pentru că, să știți, exemplul nostru nu va rămîne izolat. Alți scrimeri: Suzana Tasi, care nu de mult s-a căsătorit cu Ștefan Weissböck și Iudith Pop cu Ștefan Haukler speră să obțină și ei împreună multe succese, ne-a destăinuit Ionel Drîmbă. Așa că...

— Și acum să ne mărturisiți cîte ceva din perspectivele «tandemului»...

— În primul rînd, dorim ca anul acesta la campionatele mondiale de seniori, care se vor desfășura în luna iulie la Montreal, în Canada, să reedităm, «eventul» victorios de la Varșovia, astfel ca fiecare din noi să aducă în patrie o medalie la probele individuale și pe echipe.

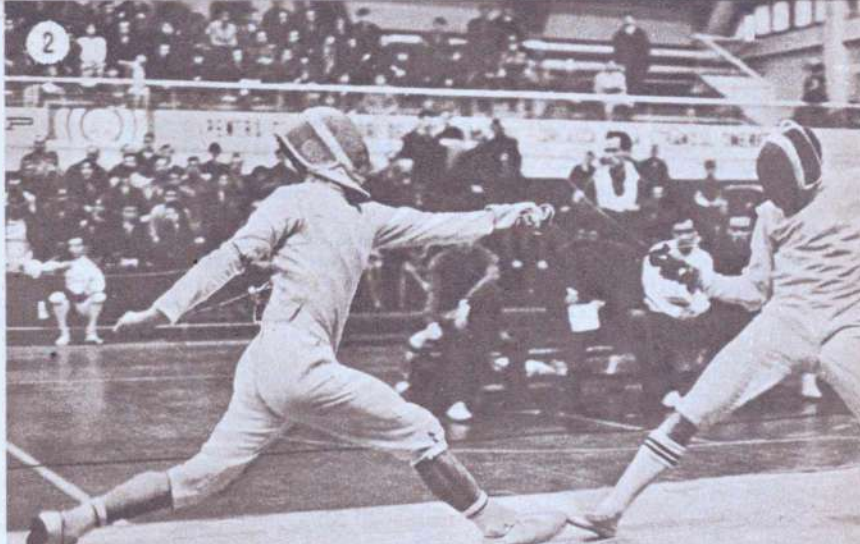
— Dar pe plan familiar?

— Ne dorim, mai ales, un copil care să ducă mai departe faima familiei noastre, ne-au răspuns zîmbind soții Drîmbă.

Dorim din toată inima ca aceste dorinți ale Ilenei și ale lui Ionel Drîmbă să se transforme în realitate.

Rodica VIȘAN

P.S. Aflăm cu plăcere, la închiderea edi-

1. Ultimele medalii obținute de soții Drîmbă la concursul bilateral cu echipa Poloniei.

2. Ionel Drîmbă (stînga) atacă decisiv, în stilul său caracteristic.

3. Ileana Drîmbă (stînga) pe planșa varșoviană în asaltul victorios cu poloneza Czimermann.

TREAPTĂ CU TREAPTĂ...

Au trecut zece zile de la înfrîngerea din Elveția, dar ecourile ei nu s-au stins încă...

Pe lîngă lungul șir de cauze secundare, apare tot mai pregnant una din cauzele cele MARI: LIPSA UNEI BAZE DE MASĂ REALE, care să nu creeze selecționerului de ieri, de azi și de mîine dificultăți imbatabile atunci cînd e pus în situația de alege doi înaintași centrali. Fără declanșarea unei munci totale pentru creearea marelui rezervor al fotbalului nostru, orice angajament de victorie sau... calificare devine o aventură, iar aventurile eșuează, după cum am văzut, cam o dată la doi ani, așa cum s-a întîmplat la Madrid, la Tokio și, recent, la Zürich.

Acum doi ani, după jocul de la Praga (1—3), revista noastră atrăgea atenția asupra caracterului iluzoriu al speranțelor noastre în competițiile oficiale (în articolul «JOCUL DE LA PRAGA — JOC AL ILUZIILOR»), emițind părerea că fotbalul nostru va obține succes real abia după ce finala campionatului școlar se va disputa în fața tribunelor pline pînă la refuz ale stadionului «23 August». Scriind acest lucru, ne gîndeam că masa (în fotbal) este egală (astăzi, la noi) cu școala. Iar de rezolvarea problemei răspîndirii fotbalului în școală depind direct plonjonul viitorului portar al echipei naționale, gîndirea tactică a mijlocașilor și, în general, tehnicitatea tuturor jucătorilor, în care, deocamdată, două sau trei nume pot face cu greu concurență adevăraților tehnicieni ai fotbalului european. Dezvoltarea bazei de masă a fotbalului nostru rămîne deci o CAUZĂ primordială. Munca pentru realizarea ei este, desigur, mai puțin spectaculoasă decît o victorie de răsunet după «drama de la Zürich», dar ea trebuie să rămînă cheia de boltă a întregii activități la care este chemată viitoarea conducere a federației de fotbal.

Desigur că această dificilă muncă de foraj nu scutește forul de conducere al fotbalului de eliminarea tuturor celorlalte cauze. Ne gîndim printre altele, la

— creearea unor egale condiții de dezvoltare tuturor cluburilor — cel puțin în prima categorie;

— stimularea continuă a interesului marelui public pentru fotbal, știut fiind că fotbalul crește în fața tribunelor pline, exemplul cel mai edificator fiind Anglia;

— munca susținută pentru calificarea reală a antrenorilor prin cursuri în care să se elimine formalismul;

— selectarea riguroasă a corpului de «cavaleri ai fluierului», astfel încît arbitrii noștri să nu exceleze doar în... străinătate;

— promovarea în conducerea cluburilor a unor SPECIALIȘTI AUTENTICI, capabili să facă față dificilei munci de conducere a unei echipe de fotbal, cunoscînd că marile echipe ale fotbalului mondial sînt de cele mai multe ori oglinda CONDUCĂTORULUI LOR;

— instituirea unei discipline perfecte în rîndurile jucătorilor, astfel încît «mînia dreptății» să nu-i vizeze doar pe cei mici...

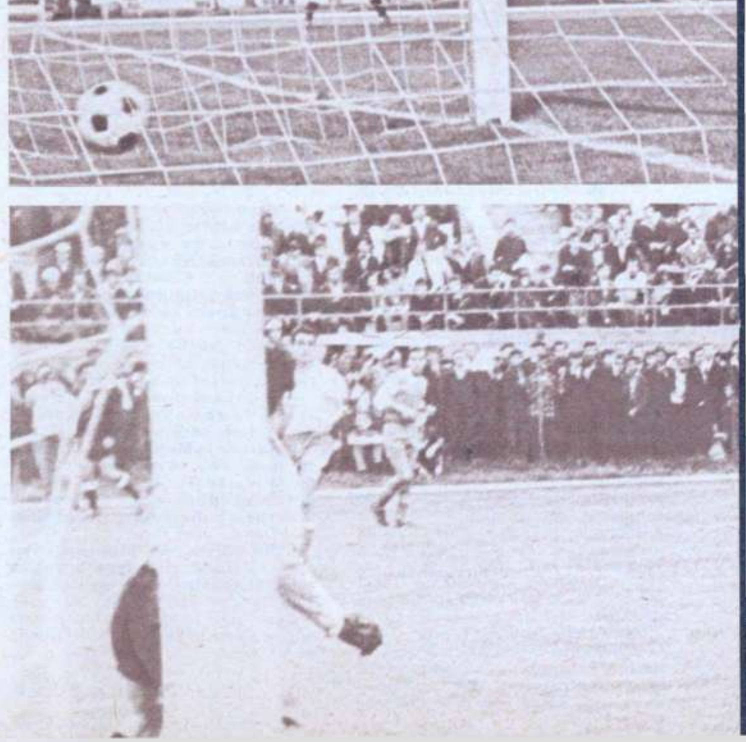
Revenind la echipa națională, e timpul să ne gîndim foarte serios dacă rigidul 4—2—4 pe care îl practicăm de cîțiva ani, și pe care nu-l mai practică nimeni, convine temperamentului și calităților jucătorilor noștri. Organizarea unei discuții în acest sens, la care să fie invitați, eventual, și specialiști de peste hotare, ar contribui la creearea unei orientări de fond în locul spectaculosului dar abstractului constructiv-colectiv-ofensiv. Să nu uităm că echipele care au obținut unele succese pe plan intern, în ultimii ani — Dinamo, Petrolul, Rapid — au căutat variante de joc care s-au îndepărtat de un 4—2—4 rigid, simțind mereu că cei doi mijlocași nu pot fi lăsați la discreția... inferiorității lor numerice. Iar în Elveția, mai mult ca oricînd, «cei doi», adică Ghergheli și Dobrin, n-au aparținut nici atacului și nici — mai ales — apărării, deși evoluția «scorului» impunea varianta alternativei ultime.

...În sfîrșit, mult dezbătuta problemă a pregătirii psihologice. Invocată mereu, ea capătă aspectul unei atenuări a lipsurilor tehnice și tactice. Nimeni nu poate nega rolul imens al pregătirii psihologice în obținerea capacității maxime a unei echipe dar, din păcate, la noi, pregătirea psihologică s-a concretizat, de cele mai multe ori, prin menajarea «sensibilității» jucătorilor. Iar de-aici și pînă la îngenunchierea în fața primului obstacol nu era decît un pas.

Viitoarea conducere a federației își va putea îndeplini misiunea numai dacă va avea mereu în față CAUZA mai sus menționată. Meciul cu Elveția ne-a readus din vîrful piramidei speranțelor la baza ei. Să ne îngrijim deci de această bază și să urcăm, treaptă cu treaptă. În fotbal poți urca doar treaptă cu treaptă. În fotbal nu se poate urca cu [illegible]

ȘERBAN IOAN

„Etapa următoare 2,10 m"

Studentul Șerban Ioan, viitor inginer, a redevenit «cap de afiș» la săritura în înălțime (bineînțeles, la noi în țară), izbutind o suită de recorduri naționale de juniori și seniori, atît pe teren acoperit, cît și în aer liber: 2,06 m, 2,07 m și 2,08 m.

În primăvara anului 1965, cînd Șerban impresiona prin explozia sa de valoare, am publicat în revista SPORT un material intitulat «*Notații pentru un reportaj viitor*», cuprinzînd cifrele pe care i le-a planificat antrenorul său, prof. Gheorghe Stănescu:

1965 — 2,05 m. Șerban Ioan a realizat 2,03 m.

1966 — 2,15 m (federația de specialitate, mai circumspectă, i-a pretins doar 2,07 m). Șerban Ioan a realizat 2,01 m!

1967 — desăvîrșirea tehnicii...

1968 — o medalie la Jocurile Olimpice din Mexic.

Începînd din luna octombrie a anului trecut, Șerban Ioan s-a «transferat» de la prof. Gheorghe Stănescu la un alt antrenor — prof. Constantin Dumitrescu. Schimbarea s-a dovedit utilă! A redevenit «cap de afiș» și a pornit (e adevărat, cam de unul singur) în urmărirea recordului lui Cornel Porumb (2,11 m).

După concursul republican de primăvară am stat de vorbă cu Șerban Ioan și cu antrenorul său, Constantin Dumitrescu:

— Multă lume înclina să creadă că Șerban, după «rapelul» din 1966, a fost o prezență meteorică în atletismul nostru de performanță. Ce a determinat această neplăcută curbă descendentă?

Șerban Ioan: «*Lucram puțin cu halterele. Dacă ridicam o bară de 50 de kilograme, îmi tremurau picioarele!*»

Constantin Dumitrescu: «*Acum face semiflexiuni cu haltera de 150 de kilograme*».

Ș.I.: «*Porneam puternic în elan, iar piciorul de bătaie nu mi-l îndoiam, înaintea atacării ștachetei, în scopul de a transforma cît mai iute inerția orizontală în inerție verticală*».

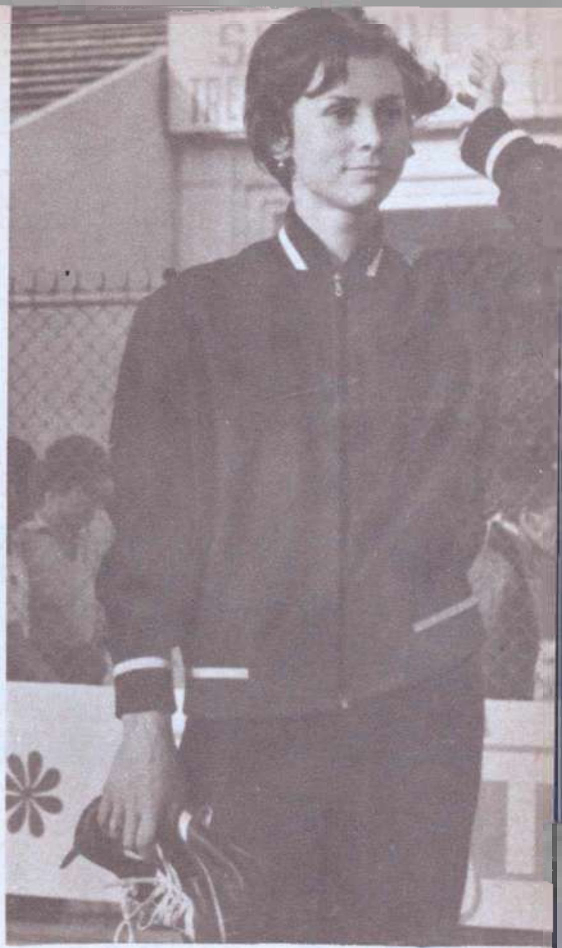
C.D.: «*Această iuțeală este necesară numai în cazul care vrei să transformi inerția verticală în inerție orizontală. Acum, Șerban și-a schimbat plecarea în elan, iar înainte de a ataca ștachela își încarcă bine piciorul de bătaie, îndoindu-l din genunchi. Plusul acesta de forță în picior l-a căpătat prin haltere*».

— Ce cifră să trecem în titlul materialului?

Ș.I.: *Mi s-a planificat 2,08 m. Am îndeplinit cifra înainte de termen. Pentru etapa următoare: 2,10 m*».

Dacă n-ar fi intervenit greșelile, recordul lui Cornel Porumb ar fi fost — probabil — doborît la ora actuală! Dacă...

H.C.

Ecaterina Nourescu — învingătoarea Ioanei Petrescu în proba de 200 m.

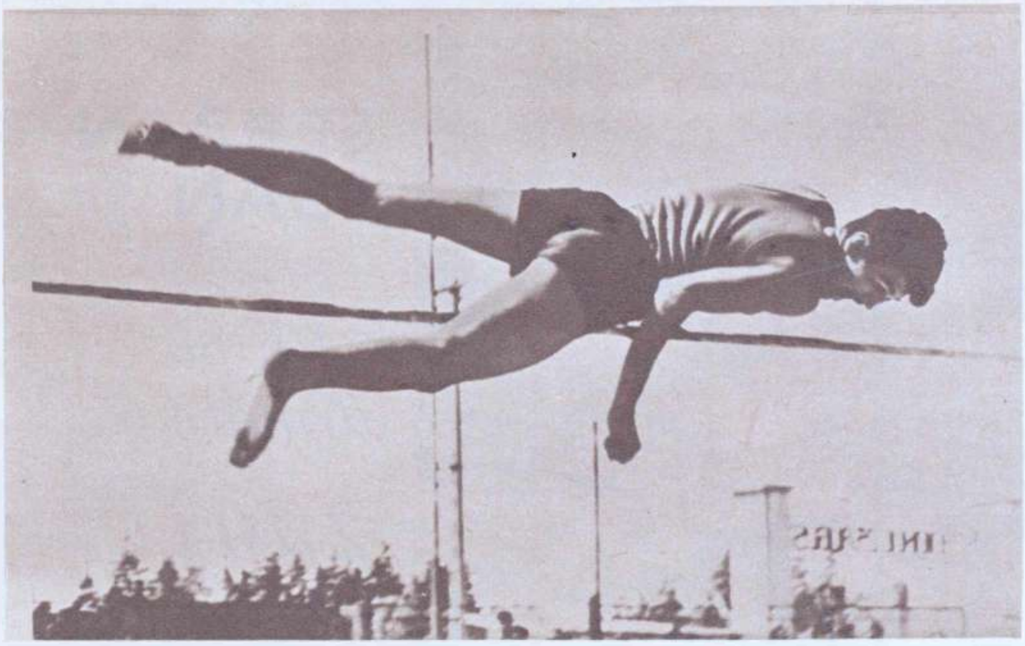
De vină nu au fost numai „colaboratorii"!

Prima etapă a campionatului republican de atletism pe echipe a fost apreciată, în general, a fi de bun augur. Și, potrivit zicalei «*să batem fierul cît e cald*», federația de specialitate a hotărît ca în locul celei de a doua etape să fie programat concursul republican de primăvară. Deci, rocada a avut ca scop concentrarea «cremei» atletismului pe un singur stadion în clipa în care s-a apreciat că treaba merge bine și că se simte un iz de noi recorduri republicane de seniori. Dar *socoteala de acasă nu s-a potrivit cu cea din tîrg*. Bilanțul concursului de primăvară — ce-i drept — a fost bogat în recorduri personale (au fost și trei recorduri republicane de juniori), dar nu a avut parte de nici unul de seniori (doar ieșeanul Viorel Suciu a egalat cea mai bună performanță la 110 m garduri — 14,3, aparținînd dinamovistului bucureștean Valeriu Jurcă). Cauzele acestui semieșec (în ceea ce privește recordurile republicane de seniori), suferit pe o vreme splendidă, în care nici zeul Eol nu a fost potrivnic, cînd nici un arbitru nu a adormit cu cronometrul în mînă, au fost căutate operativ, la fața locului. Pe pistă. Am avut ocazia să-i văd pe unii oficiali, care doriseră cel puțin un record, cum își proferau nemulțumirile la adresa I.E.B.S.-ului: «*Uite ce smocușoare de iarbă pe pista de elan la lungime!*»... «*Uite ce spartă este pista de alergări!*»... «*Uite ce ne fac tovarășii de la I.E.B.S.!*»... «*Ei sînt de vină că nu s-a bătut nici un record republican de seniori!*»... «*Ei sînt de vină, pentru că ei au sarcina să îngrijească stadionul!*» («23 August» din Capitală).

Așadar, sînt de vină numai «colaboratorii». Dar «beneficiarii» — adică tovarășii din federația de specialitate, în frunte cu secretarul general Victor Firea, care făcea inventarul smocușoarelor de iarbă la spartul tîrgului — nu au nici o vină? Cui s-au plîns dînșii (și nu i-a ascultat) că pistele de atletism, nu numai din Capitală, ci și din țară, se degradează și că din această cauză recordurile nu mai vin pe tipsie (ca să ne călcăm pe inimă și să condiționăm recordurile republicane *numai* de starea pistelor și a sectoarelor de aruncări și sărituri)?

Să spunem lucrurilor pe nume: *de vină au fost nu numai colaboratorii, ci și beneficiarii!* Nu ne

MOMENTE *atletice*

Elevul *Cătălin Gheție* din clasa a VIII-a B — un bun săritor în înălțime.

Atleții liceelor promit

Aruncătorul de greutate *Cristache Mitrea* — absolvent al Liceului nr. 35 din București.

După cum se știe, în țară există un număr de 13 licee cu program de educație fizică. Primele au luat ființă în urmă cu un deceniu — la București, Timișoara și Brașov. În prezent, numai trei regiuni nu au consemnate pe hărțile lor asemenea unități în care se asigură o împletire fericită între carte și sport. Ele sînt Dobrogea (inclusiv orașul Constanța), Bacău și Suceava. Poate că, dacă luăm în considerație numărul mare al locuitorilor Capitalei, nici Bucureștiului nu-i este suficient un singur liceu cu program de educație fizică (ar fi de dorit ca fiecare raion să se mîndrească cu un astfel de lăcaș de cultură și sport). Este de presupus că, în viitor, și regiunile menționate vor urma bunul exemplu al celorlalte, cu atît mai mult cu cît cartea de vizită a liceului cu program de educație fizică, chiar referindu-ne numai la atletism și făcînd abstracție de gimnastică, de baschet, de handbal etc., se bucură de multă onoare. Considerăm utilă, în acest sens, o succintă enumerare de nume de sportivi care au urcat multe trepte pe scara dificilă a măiestriei în atletism, foști sau actuali elevi ai liceelor cu program de educație fizică: **Mihaela Peneș, Gheorghe Costache, Gabriela Rădulescu, Viorel Suciu, Iosif Naghi, Virginia Bonci, Argentina Menis**, surorile **Vitalioș**, frații **Kincses, Cornelia Popescu, Ștefan Satmari, Umberto Pacepa** și alții.

Pentru stimularea activității liceelor cu program de educație fizică, anual se organizează un campionat al lor, cum a fost și cel recent găzduit în cetățuia atletismului argeșean — Cîmpulung Muscel, aflat la a opta ediție a sa. S-au întîlnit aici cei mai buni elevi-atleți din țară, reprezentanți ai acestor licee cu program de educație fizică, dar ei — potrivit normelor mai bune performanțe). Firește, acest lucru are un aspect pozitiv (spre deosebire de campionatul republican de atletism pe echipe, unde sînt admiși atleți care nu sînt la nivelul adversarilor decît pe linia de start): concurează cine merită, cine s-a pregătit conștiincios. Concursul nu admite actul de prezență! Din cei peste 300 de competitori, s-au evidențiat în mod deosebit — ca o promisiune de viitor — **Cornelia Popescu** (lungime — 5,63 m și înălțime — 1,58 m), **Maria Popa** (80 m garduri — 11,6 și lungime — 5,58 m), **Maria Tătar** (100 m — 12,6 și 200 m — 26,7), **Argentina Menis** (disc — 43,26 m), **Marian Georgescu** (100 m — 11,4 și lungime — 6,81 m) și **Vasile Bogdan** (suliță — 62,74 m), **Gherda Kovacs** (60 mg — 9,4). Iar dacă acestor performeri (să fim indulgenți, întrucît ei se află la începutul carierei lor) le indicăm și locul de baștină (Cornelia Popescu și Maria Tătar — București, Maria Popa — Tg. Mureș, Argentina Menis și Marian Georgescu — Craiova, Vasile Bogdan — Cluj, Gherda Kovacs — Timișoara), ne putem da mai ușor seama că, în general, profesorii de educație fizică ai liceelor din aceste orașe își fac datoria.

Și tot ca o metodă de emulație, începînd din acest an va fi alcătuită o selecționată a liceelor cu program de educație fizică, care va întîlni în luna iulie (în zilele de 22 și 23), la Oradea, pe aceea a școlilor sportive, în primul meci bilateral de atletism. De partea cui va fi victoria, este greu de pronosticat. Avantajul cert pe care-l au școlile sportive se referă la selecție. Ele au un cîmp mult mai vast de explorare și nu au nici un fel de obligație de a păstra în schema lor, pe tot timpul duratei învățămîntului mediu, elementele care au dat inițial satisfacție, dar ulterior se dovedesc incapabile de a progresa. În schimb, liceele cu program de educație fizică, dacă au comis greșeli în selecție, trebuie să suporte consecințele. Oricum, chiar fiind lipsite de acest avantaj, liceele cu program de educație fizică speră să alcătuiască o selecționată de atletism care să debuteze în noua competiție onorabil, să lupte de la egal la egal cu aceea a școlilor sportive și, eventual, să încerce și victoria. Pînă în luna iulie este suficient timp ca nivelul performanțelor realizate la Cîmpulung Muscel să fie mult depășit la Oradea.

Ultimul act al campionatului masculin de volei a fost disputat între șase echipe: Steaua, Dinamo și Rapid din București, Tractorul Brașov, Politehnica Galați și Viitorul Bacău.

Două dintre aceste formații, «obosite» din jocurile finale pentru «Cupa campionilor europeni», s-au mulțumit cu ocuparea locurilor 3-4 în clasamentul general.

«Surprizele» provinciei au desfătat ochii spectatorilor prezenți la turneul final al campionatului republican de volei masculin. Pînă și elevii profesorului V. Ghenade din Bacău și-au vîndut foarte scump pielea.

Studenții gălățeni, în vervă, au trecut pe rînd de Rapid, Dinamo, Tractorul și Viitorul, terminînd astfel competiția pe un meritat loc secund.

Bineînțeles, lăudabilă a fost comportarea echipei militare, cea mai tînără formație campioană din istoria voleiului românesc. Un sextet omogen, puternic și inteligent, care a dat «mutări de mat» experienței și rutinei. Echipa Steaua a reușit să învingă în toate jocurile turneului final, păstrînd astfel un avantaj de puncte suficient pentru ca jucătorii ei să îmbrace tricourile albastre de campioni. Apărarea, bine pusă la punct, a contracarat cu succes toate încercările atacanților adverși, atît la mingile «bombă» cît și la cele «puse». În atac, organizarea judicioasă a schemelor a smuls pînă și aplauzele adversarilor. Finalizări derutante, «pistoane» și pase împinse la nivelul fileului, jocul rapid — iată cîteva din secretele ofensivei campionilor.

A trecut abia un an și trei luni de cînd antrenorul Tănase și-a început lucrul cu formația militară. Obiectiv imediat: omogenizarea echipei și ocuparea unui loc fruntaș în clasamentul final. Desigur, rezolvarea omogenizării a adus după sine obținerea rezultatelor superioare. Sportivii militari, dornici de afirmare, au muncit serios, exersînd ore întregi scheme «antidot» pentru viitoarele adversare.

La atingerea celei mai înalte valori au contribuit pe de o parte experiența antrenorului Tănase și încrederea căpătată de sportivii săi. Să sperăm, că, ajunși aici, voleibaliștii militari ne vor reprezenta cu succes și în întrecerile internaționale la care vor lua în viitor parte.

3

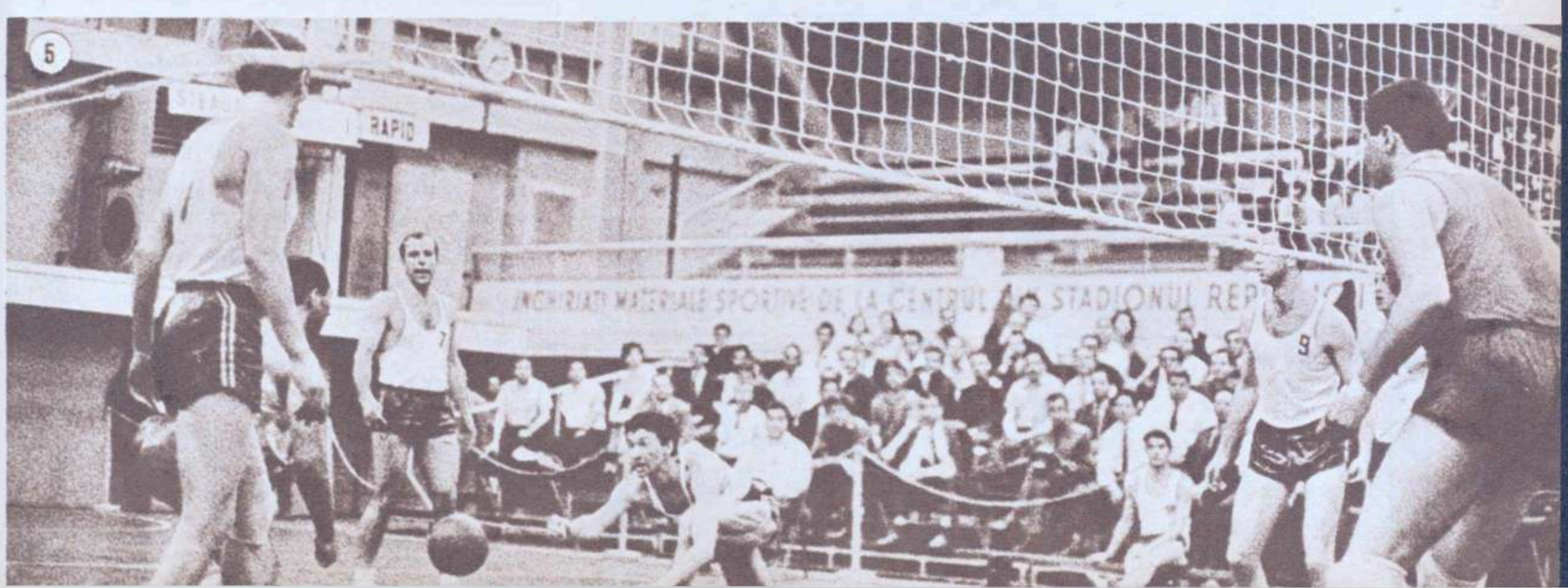

4

3. Politehnica Galati a terminat campionatul pe locul II. Unul dintre jucătorii gălăteni, cu o detentă remarcabilă, trage nestingherit peste blocaj.

4. Băcăoanii au abordat jocurile cu mult curaj. Fază din întîlnirea cu Politehnica Galati.

5. Feroviarii în defensivă în partida cu Steaua (1-3). Mincev încearcă să scoată» mingea expediată de Binda.

5

MOMENTE atletice

ILEANA SILAI

„Și acum, spre 2:05,0!"

Ileana Silai — într-o cursă de 800 m. Este urmată de Florentina Stancu, Claudia Iacob și Viorica Gabor.

Cu vreo doi ani și ceva in urmă, un corespondent din Cluj al «Sportului» mi-a trimis o scrisoare «par avion» cu relatarea unuia dintre numeroasele concursuri de atletism desfășurate in orașul său. Multe probe, foarte multe nume și, la fel, foarte multe rezultate. Nu mai țin bine minte despre ce concurs era vorba, dar îmi amintesc de un rezultat: 58,9 pe 400 m la fete. Evident, toate performanțele care «coboară» sub 60 de secunde au o anumită semnificație și mi le trec in fișe. Autoarea acestei performanțe — o oarecare Ileana Silai — îmi era necunoscută și (de ce n-aș recunoaște?) am notat rezultatul însoțindu-l cu două semne de mirare.

58,9 secunde! Un rezultat bun, care nu e chiar la indemîna oricărei alergătoare pe 400 m. Cu prima ocazie i-am solicitat corespondentului respectiv amănunte despre această performanță, despre autoarea ei. Și am aflat — contrar părerii mele — că performera nu este o descoperire recentă a antrenorilor clujeni, ci o mai veche atletă clujeană — Ileana Gherghelі, care a revenit pe pista concursurilor după o întrerupere de trei ani. Ileana revenise, insă, în activitate sub un nume nou, acela al soțului său. Oricum, rezultatul rămînea, ca atare, la fel de bun, dar din fișele mele am șters cele două semne de mirare...

Ileana Gherghelі-Silai a început să practice atletismul cu aproape zece ani în urmă. În bilanțul anului 1958 am găsit-o inscrisă cu un rezultat de 63,2 pe 400 m. În anul următor debutului, 1959, sportiva clujeană a obținut 60,0 pe 400 m și 2:22,6 pe 800 m, pentru ca in 1960 ea să-și incheie sezonul competițional cu 59,4 și, respectiv, 2:21,0. Au urmat trei ani de întrerupere și in 1964 am notat, după cum am mai spus, reluarea activității acestei sportive, de fapt «debutul» atletei Silai.

Eleva antrenorului Gheorghe Biro a revenit pe stadion cu forțe proaspete, cu dorința fermă de a realiza ceva deosebit. Așa se face că rezultatele ei au sporit considerabil ca valoare: in 1965 — 58,4 și 2:13,9, iar in anul trecut — 56,3 și 2:07,8. Dintre aceste rezultate, în mod special reține atenția cel inregistrat pe distanța celor două tururi de stadion. În cursa respectivă, desfășurată pe stadionul orășenesc din Cluj, Ileana Silai pornise hotărîtă să doboare recordul republican al Floricăi Grecescu (2:06,8 din 1961). Pentru aceasta a plecat foarte rapid și a trecut la 200 m în 28,2, la 400 m în 59,0 și la 600 m în 1:32,1. Puținii spectatori și-au dat seama, in acest moment, că Ileana este capabilă să coboare cu multe zecimi valoarea recordului dar... Atleta clujeană n-a mai găsit resursele fizice necesare să alerge pînă la capăt în același tempo, a incetinit vizibil și cele 35,7 de pe ultimii 200 de metri n-au putut-o duce decît la 2:07, 8.

La campionatele republicane din 1966, desfășurate la Cluj în fața propriilor spectatori, între care se afla intreaga ei familie, Ileana Silai a incercat din nou să intre în posesia recordului țării. Din nou a pornit ca din pușcă, a trecut la 400 m cu multe zecimi sub 60 de secunde și din nou nu a reușit să-și mențină tempoul de alergare propus. Din acest motiv ea nu a mai avut nici măcar puterea să reziste finișului Florentinei Stancu și al junioarei Elisabeta Baciu, pe care le condusese cu autoritate, și a încheiat cursa abia pe locul trei. Eșecul, departe de a o fi demobilizat (Ileana a vărsat, totuși, lacrimi amare), a indirjit-o să se pregătească și mai bine decît o făcuse pînă atunci. Dar pînă la sfîrșitul sezonului, cu toată dorința ei, cifrele rezultatelor n-au mai putut fi imbunătățite.

A trecut toamna, a trecut și iarna. În acest răgaz de timp, Ileana Silai n-a lipsit de la nici un antrenament, lăsînd în urma sa zeci și zeci de kilometri, pentru că — așa cum spune antrenorul Gheorghe Biro — rezistența nu-i este incă suficientă pentru a putea constitui un suport solid pentru marile aspirații ale atletei.

A venit primăvara și, odată cu ea, primele starturi în noul sezon de concursuri. În urmă cu cîtăva vreme, pe stadionul din parcul Universității, Ileana Silai a luat startul într-o duminică la 400 m — 56,3 (record personal), iar a doua zi a participat la o cursă pe 800 m. De data aceasta, Ileana Silai a venit cu «lecția» bine invățată. Pentru a putea dobori recordul Floricăi Grecescu trebuia, în primul rînd, să țină seama de greșelile comise in concursurile precedente, trebuia să-și drămuiască mai bine efortul. Graficul cursei a exprimat acest lucru: 200 m — 29.9, 400 m — 60.0, 600 m — 1:32,0. (Așa da!). Ultimii 200 m în 34,4. Cei cinci cronometrori așezați in dreptul liniei de sosire inregistrează in corpore 2:06.4 — NOU RECORD REPUBLICAN.

Ileana Silai și-a văzut astfel împlinit un vis frumos.

— Ce ți-ai propus în continuare? — am intrebat-o deunăzi. Ileana Silai nu mi-a răspuns imediat. A stat puțin pe gîn-